

SHADOW

ที่ถึบสืบสามไร้กับศพสืบสามศพ...
กั้งหมดนี้เพียงเพือให้ไ้ดพบ 'ปาริชาต'

อุสวาท

usua

เมฆสีเทาแยกตัวกระจายกระจายภายหลังพายุผ่านพ้น แดดยาม

สายส่องลอดลงมาเป็นช่วงๆ สะท้อนผิวน้ำที่ซึ่งอยู่ประปรายตามหลุมบ่อบนถนนลูกรัง พี่ชพรรณธรรมชาติแลดูมีชีวิตชีวา กิ่งไม้ใบหญ้าที่เปียกชื้นคือหลักฐานบ่งบอกว่าก่อนหน้านี้มีฝนตกกระหน่ำลงมา โดยเฉพาะทองหลางต้นใหญ่ที่หักโค่นลงมาขวางเส้นทางสัญจรสายหลักของตำบล เป็นเหตุให้ชาวบ้านทั้งหัวหงอกหัวดำต้องกุลีกุจอขนอุปกรณ์มาช่วยกันเลื่อยตัดแล้วลากออกไปไว้ข้างทางอย่างแข็งขัน รีบเปิดเส้นทางให้รถราที่จอดรอกันยาวเหยียดตลอดแนวถนนสามารถเคลื่อนผ่านไปได้อีกครั้ง รวมถึงขบวนแท็กซี่ขบวนหนึ่งด้วยเช่นกัน

“คงต้องรออีกสักพัก”

ผู้เป็นพ่อบีบหัวไหล่บางของบุตรสาวที่นั่งอยู่ข้างๆ เบาๆ หญิงสาวพยักหน้าพร้อมกับยิ้มปากกลิ้นสะอื้น สองแขนโอบกอดกรอบรูปของผู้วายชนม์ไว้แน่น ดวงตาที่ยังคงมีน้ำขังคลอไม่ต่างไปจากหยาดน้ำค้างค้างตามยอดไม้เฝ้าแต่มองโลงขาวประดับลวดลายวิจิตรที่วางอยู่ตรงหน้า แม้

ผู้เป็นพี่ชายจะจากไปหลายวันแล้ว ทว่าความเศร้าโศกหลังจากพายุร้ายพัดผ่านยังคงมีอยู่ เจกเช่นเดียวกับมวลเมฆในยามนี้

สองพ่อลูกนั่งอยู่ตอนท้ายของรถกระบะที่ใช้ขนส่งเพื่อจะไปผจญภัยยังวัดใกล้บ้าน ผู้เป็นพ่อทำหน้าที่ถือตะเกียงนำทางวิญญาณตามความเชื่อ ส่วนบุตรวัยยี่สิบเจ็ดคอยประคองกอดกรอบรูป ญาติๆ บางคนพากันไปช่วยชาวบ้านลากไม้ออกจากถนน เพียงไม่นานการจราจรก็กลับมาเป็นปกติอีกครั้ง

ตอนเด็กๆ เราเคยมาปั่นจักรยานเล่นกันเป็นประจำ ปานจำได้ไหม

เส้นทางขรุขระชนบทด้วยต้นไม้ใหญ่ให้ความร่มรื่นและสายไฟระกระจะไม่ต่างไปจากภาพเมื่อยี่สิบปีก่อนมากนัก ในช่วงที่สายลมอ่อนพัดมา ความอาลัยคิดถึงคงทำให้เธอหุแว่ว รวบรวมว่าได้ยินพี่ชายผู้ล่วงลับกล่าวประโยคเมื่อครู่

ใช้ค่ะ ปานจำได้ จำได้ทั้งหมดเลย

ปานรชาติตอบกลับเสียงที่ไม่ได้อยู่จริงในใจ มุมปากยกยิ้มเมื่อนึกถึงภาพความทรงจำเมื่อวัยเยาว์ ที่นั่นเป็นบ้านเกิด เธอโตมากับพี่ชายและน้องชายอีกคน ใช้ชีวิตด้วยกันตามประสา เติบโตเกินกว่าจะคิดว่าความยากจนขึ้นแค้นเป็นอุปสรรคต่อการมีความสุข เพราะความต้องการในวัยนั้นมีเพียงการได้เล่นสนุก มีข้าวกินครบสามมื้อ ร่ายล้อมไปด้วยครอบครัวที่อยู่กันพร้อมหน้าก็เพียงพอแล้ว กระทั่งโตขึ้น ภาระหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบก็ทำให้ทั้งสามคนได้ตระหนักรู้ถึงสัจธรรมของชีวิต...

การมีชีวิตที่ไม่ลำบากยากเข็ญต่างหากเล่าที่เป็นพื้นฐานของความสุข จากนั้นสามพี่น้องก็จำเป็นต้องแยกย้ายกันไปทำมาหากิน ทำงานใช้หนี้ที่พ่อแม่หยิบยืมมาส่งเสียเลี้ยงดู ได้กลับมาพบปะเห็นหน้าตาตากันก็แค่ช่วงเทศกาล แต่ใครจะไปคิดว่าสงกรานต์ปีนี้จะเป็ปีสุดท้ายที่ได้พบหน้าคนที่ได้ชื่อว่าเป็นเสาหลักของบ้าน

เสียงสะอื้นดังขึ้นเมื่อเดินห่างออกมาไกลจากผู้คน ความอัดอั้น
ทั้งหมดที่กักเก็บไว้มาตลอดหกวันหกคืนเหมือนเพ็งจะได้รับการชำระล้าง
ที่แรกปานรชาคิดว่า การวิ่งไปมาคอยบริการแขกในงานบำเพ็ญกุศลศพ
จะทำให้เหนื่อยจนหลงลืมความเศร้าไปในที่สุด แต่ที่ไหนได้ พอได้อยู่กับ
ตัวเองตามลำพัง บาดแผลที่ปล่อยทิ้งไว้ให้มันหายเองโดยไม่ได้ตั้งใจรักษา
เยียวกลับอักเสบซ้ำหนองมากกว่าที่คิด

เสียงสะอื้นกับภาพของหญิงผมลอนสลวยในชุดดำที่นั่งร้องไห้อยู่
ในศาลาริมน้ำทำให้แม่ชีผู้หนึ่งจำต้องหยุดเดินจงกรม แท้ที่สมวรองเท้าแตะ
ก้าวออกจากลานใต้ต้นโพตรงไปหามวลความเศร้าที่ไม่อาจจะละลายด้วย
เจตนาจะคลายทุกข์

หญิงสาวยกสองมือขึ้นปาดเช็ดหยาดน้ำตาเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้า
ก็วิ่งเส่นสวดยลิกขึ้นน้อยๆ ด้วยความแปลกใจ ก่อนเปลี่ยนเป็นสงี่ยม
เนือย พร้อมกับสองมือยกขึ้นไหว้ผู้ที่ถือศีลมากกว่าตน

“กราบขอขมาที่ส่งเสียงรบกวนค่ะ ไม่คิดว่าแม่ชีจะได้ยิน”

“ไม่เป็นไรจะจริงๆ แม่เองก็ใกล้จะเดินจงกรมเสร็จอยู่แล้ว ได้ยิน
เสียงร้องไห้ก็เลยเข้ามาดูเสียหน่อย”

น้ำเสียงนุ่มนวลกับแวตาท่ออ่อนโยนบ่งบอกถึงความมีเมตตาของ
ผู้ที่เจริญสติภาวนามาเป็นอย่างดี

“หนูไม่เป็นไรค่ะ แค่งงเสียใจอยู่นิดหน่อยที่คนในครอบครัวมา
ด่วนตายจาก”

ปานรชาเอ่ยเสียงสั้น ดวงตาอ่อนแอซ่อนประกายบางอย่างพยายาม
หลบเลี่ยงดวงตานิ่งใส เพราะอยากใช้เวลาทบทวนเพียงลำพังจึงรู้สึกอึดอัด
เมื่อมีคนอื่นเข้ามาพูดคุย

“การพลัดพรากจากสิ่งอันเป็นที่รักนั้นย่อมเป็นทุกข์ ไม่ว่าใครก็ไม่อาจ
หลีกเลี่ยงความจริงข้อนี้ได้ แม่เข้าใจ” ใบหน้าผ่องคล้ำยิ้ม “แม่เองก็เคยพบเจอ
กับการสูญเสียมาเช่นกัน”

หญิงสาวเบือนหน้าหนีเมื่อมวล์น้ำตาตื้นขึ้นมามีกระลอก เธอมองไปยังผืนน้ำไหลเอื่อยแทน

ไม่แปลกที่คนที่ใช้ชีวิตอย่างคนทั่วไป ไม่เคยได้มีโอกาสศึกษาหลักธรรมคำสอนอย่างถ่องแท้จะไม่เข้าใจในสิ่งที่แม่ชีบอกกล่าว ซึ่งผู้ทรงศีลเองก็เข้าใจ

ความทุกข์ที่เป็นอยู่ตอนนี้... ปานรชานึกไม่ออกเลยว่าจะสลัดมันออกไปได้อย่างไร นิรชาติเป็นพี่ชายที่เสียสละที่สุด เขายอมดรอปเรียนแล้วตั้งหน้าตั้งตาทำงานหาเงินมาจุนเจือครอบครัว ช่วยพ่อแม่ส่งเสียน้องทั้งสองคนให้ได้เรียนจนจบมหาวิทยาลัย ก่อนจะจับพลัดจับผลูได้เข้าทำงานในบริษัทนายหน้าอสังหาริมทรัพย์เจ้าใหญ่ที่เป็นบริษัทลูกข่ายจากกรุงเทพฯ

เริ่มแรกนิรชาติเป็นเพียงพนักงานขับรถ แต่ด้วยเป็นคนพูดจาเข้าที่ ทั้งยังรู้จักคนมากหน้าหลายตา ความคล่องแคล่วไฉนนั้นมีมากพอจะทำให้ได้รับโอกาส จากพนักงานขับรถเขาก็ได้เลื่อนตำแหน่งขึ้นมาเป็นผู้ช่วยฝ่ายขาย และก้าวขึ้นมาเป็นพนักงานขายผู้ทำกำไรมากที่สุดให้บริษัทภายในเวลาไม่ถึงสี่ปี ที่ปานรชาได้เข้ามาทำงานเป็นพนักงานฝ่ายขายในบริษัทเครือเดียวกันอย่างทุกวันนี้ก็เพราะอาศัยบารมีของพี่ชายล้วนๆ

หลังจากทุกอย่างเริ่มเข้าที่เข้าทางครอบครัวของเธอก็มีแผนจะเก็บหอมรอมริบ หวังจะสร้างความมั่งคั่งให้ตัวเองบ้าง แต่ยังไม่ทันจะลงมือ นิรชาติก็ดันมาด่วนจากไปเสียก่อน และการตายของเขาก็น่าจะเป็นที่คลางแคลงใจคนในครอบครัวมาจนถึงตอนนี้

“หนูจ๊ะ หนู”

เนิ่นนานเท่าไรไม่รู้ที่จมอยู่กับความคิด เสียงเรียกของแม่ชีได้จุดดิ่งให้ปานรชากลับมาอยู่กับปัจจุบันขณะอีกครั้ง

“คะ”

“เป็นอะไรหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ” หญิงวัยครวญลูกสายหน้าก่อนจะปาดน้ำตา “แค่คิดอะไร
เรื่อยเรื่อยนะคะ แล้ว...แม่ชี้ก้นข้ามมันไปได้ยังไงกันคะ”

เธอเริ่มเป็นฝ่ายถามบ้าง

“หมายถึงความทุกข์นั้นแหละ” คนในชุดขาวเตาจากคำพูดของกลุ่มสนทนา
ปานรชาพยักหน้า

“ไม่หรอกจ้ะ แม่ไม่เคยก้าวข้ามมันไปได้เลยสักวัน” จากนั้นนัตาสีดำ
นิ่งสนิทเริ่มดูหุ่นคล้ายกับตะกอนสีเข้มของน้ำเสียในคลองตรงหน้าที่ละน้อย
คำตอบทำให้คนฟังแปลกใจอยู่พอสมควร

“สามสิบปีก่อน แม่เห็นพี่ชายตายไปต่อหน้าต่อตา ความรู้สึกใน
ตอนนั้นมันเจ็บปวดจนไม่รู้จะอธิบายออกมาเป็นคำพูดได้ยังไง แม่เคยเกลียด
ซึ่งโลกใบนี้ เกลียดโชคชะตา หรืออะไรก็ตามที่มาพรากพี่ไป เคยคิดจะฆ่า
ตัวตายอยู่หลายครั้งแต่ก็ไม่สำเร็จ จนมีคนเข้ามาช่วยชี้ทางสว่างให้แม่ สอน
ให้แม่ได้รู้จักกรรมะ

“หนูอาจจะคิดว่ามันเป็นเรื่องไกลตัว แต่ใครจะไปคาดคิด สุดท้าย
กรรมะนี้แหละที่ทำให้แม่เข้าใจอดีต มีชีวิตอยู่กับปัจจุบัน แม่ถึงได้เป็น
อย่างที่ลูกเห็นอยู่ในตอนนี้”

แม่ชี้เส้นจิ้งหะครู่หนึ่ง รอนสายลมพัดผ่านไปอีกครั้งจึงเอ่ยต่อ

“แม่ไม่ได้ก้าวข้าม เพียงแต่ประคองใจให้อยู่กับปัจจุบันก็เท่านั้น
เมื่อสติของเราอยู่กับลมหายใจ เมื่อนั้นเราก็จะไม่คิดเรื่องอื่น พอไม่มีความ
คิด มันก็ไม่มีอะไรให้ต้องทุกข์”

คนที่ได้ชื่อว่าเป็นพุทธศาสนิกชนแค่ในบัตรประชาชนได้แต่ขมวดคิ้ว
เพราะห่างไกลจากสภาวะจิตของคนตรงหน้าอยู่หลายขุม ด้วยอาชีพ
ที่ต้องใช้ทักษะพูดคุยกวนล้อม สำหรับปานรชาเพียงแค่ถือข้อสี่ยังยากเลย

“ไม่ต้องคิด มันทำได้ด้วยแหละคะ”

“มันอาจจะฟังดูยาก แต่ถ้าเราลองฝึกจิตประคองใจไปเรื่อยๆ สุดท้าย
แล้วใจเราก็จะมีกำลังมากพอที่จะไม่ไหลตามไปกับอารมณ์ต่างๆ ที่คอย

ปรุงแต่งให้เกิดทุกข์อยู่ตลอด”

ขณะคิดตามโทรศัพท์มือถือถือในกระเป๋าแกงกัด้งขึ้น ปานรชาล้วงมันออกมาดูหน้าจอแล้วพบว่าคนที่โทร. มาก็คือผู้เป็นแม่

“ขอโทษนะคะ” เธอหันมาขออนุญาตก่อนกดรับสาย “มีอะไรคะแม่”

หัวคิวเรียวขมวดเข้าหากันเล็กน้อยระหว่างฟังคนในสายพูด

“ค่ะๆ ปานจะรีบไปเดี๋ยวนี้แหละ” หญิงสาวสุดลมหายใจลึกก่อนจะระบายมันออกมา แม่ซึ่งรับรู้ได้ถึงความคิดที่มีมากขึ้นบนใบหน้าสวย

“ถ้างั้นหนูขอตัวก่อนนะคะ” ปานรชาไม่ลืมหืมมือไหว้ขอบคุณความปิติก่อขึ้นในใจอย่างบอกไม่ถูก “หนูขอบคุณแม่ซึ่งมากนะคะ ถ้าเราไม่ได้บังเอิญเจอกัน หนูคงจะเอาแต่ร้องไห้ไม่หยุด”

“ยินดีเสมอค่ะ”

หญิงสาวยิ้มทิ้งท้าย ก่อนทิ้งไว้เพียงกลิ่นน้ำหอมจางๆ ดวงตาริ่มองตามร่างอรรชรที่ก้าวเท้าออกจากศาลาด้วยความเร่งรีบลงโคลงคิระเบาๆ

“ในโลกนี้ไม่มีอะไรบังเอิญหรอกจ้ะ ทุกอย่างล้วนมีเหตุปัจจัย ซึ่งมันเป็นไปตามวาระ ตามบุญกรรมที่เราเคยสร้างสรรค์ขึ้นแต่งไว้ด้วยกันทั้งนั้น หากพี่ชายของลูกยังมีชีวิต หากต้นทองหลางไม่โค่นล้มลงมาขวางถนน วันนี้เราสองคนก็คงไม่ได้เจอกัน แต่ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ขอให้รู้ไว้ว่ามันจำเป็นต้องเกิด นี่คือความจริงของโลกที่ไม่ว่าใครก็ไม่อาจเลี่ยง แต่ยังมีวิธีบรรเทา แม่จะรอวันที่เราได้พบกันอีก”

ภาพความวุ่นวายค่อยๆ ชัดเจนเมื่อเข้าไปใกล้ศาลาข้างเมรุ ปานรชา เห็นเจ้าหน้าที่ตำรวจหลายนายพูดคุยอยู่กับพ่อแม่และเหล่าญาติๆ

“มีอะไรกันหรือคะ” เธอกล่าวถามทันทีที่ก้าวเท้าเข้าไปสมทบ

“ปาน ตำรวจมาเชิญตัวเราไปสอบปากคำที่โรงพัก เขาบอกว่ามีหลักฐานบางอย่างที่น่าสงสัยเกี่ยวกับการตายของตาชาติ”

สุปราณีผู้เป็นแม่คว่ำข้อมือบุตรสาวมากุมไว้ มือของหล่อนเย็นเฉียบ ขณะพร่ำพุดคำพูดด้วยเสียงลั่นเครือ

“หลักฐานอะไรคะ”

เธอทำหน้างง ดวงตาที่ยังคงมีหยาดน้ำตาคั่งค้างมองข้ามไหล่คนในเครื่องบินไปยังเมรุ ตอนนี้อ่างของพี่ชายคงจะมอดไหม้จนแทบไม่เหลือแล้ว

“พอดีตอนนี้เราได้เบาะแสมาเพิ่มเติมนะครับ เลยต้องสืบสวนกัน อย่างละเอียดอีกครั้ง ว่าแต่คุณคือปานรชา น้องสาวของผู้ตายใช่ไหมครับ” เจ้าหน้าที่หนุ่มร่างสันทัดในชุดสีกากีเกมเซียวรัดตัวอธิบาย ก่อนจะถามกลับ “ใช่ค่ะ”

เจ้าหน้าที่ตำรวจยื่นซองพลาสติกบรรจุเอกสารมาให้ ความรู้สึกมีนัยกับมีของแข็งฟาดลงบนศีรษะผุดขึ้นทันทีที่อ่านเนื้อความ เอกสารแผ่นแรกคือหลักฐานการโอนที่ดินจากใครคนหนึ่งให้เป็นของนิรชาติ ส่วนอีกแผ่นหนึ่ง คือพินัยกรรมที่นิรชาติเขียนเอาไว้ว่ายกที่ดินผืนนั้นให้ปานรชา แต่เพียงผู้เดียว

“ไม่ทราบว่าคุณปานรชารู้เรื่องนี้หรือเปล่าครับ”

“ไม่เลยค่ะ” เธอส่ายหน้า “พวกคุณไปเอาเอกสารพวกนี้มาจากไหนคะ ทำไมฉันถึงไม่เคยเห็นมันมาก่อน”

“เราพบมันในบ้านของชินแสยัง ไม่ทราบว่า คุณรู้จักเขาหรือเปล่าครับ”

“มะ...ไม่รู้จักค่ะ ฉันไม่เคยได้ยินชื่อนี้ด้วยซ้ำ”

เจ้าหน้าที่ตำรวจมองหน้ากัน ก่อนจะเชิญปานรชาไปให้ปากคำเพิ่มเติมในที่สุด

หลังจากรถตำรวจแล่นออกไปจากเขตวัด เสียงซุบซิบในศาลาก็เริ่มดังขึ้น จนกระทั่งมาถึงหุเมซีที่ยืนมองอยู่ไม่ไกล ทำให้พอจะคาดเดาเหตุการณ์ได้ไม่ยาก ความคิดมากมายสะท้อนออกมาผ่านแววตานิ่งเฉย ก่อนจะ

ระบายความอัดอั้นออกมาเป็นเสียงถอนใจ

“ถึงเขาจะเคยเป็นลูกค้าของพี่ฉัน แต่ฉันไม่รู้จักชินแสยังจริงๆ นะคะ”

ปานราชยืนย่นอีกครั้ง เจ้าหน้าที่สอปากคำมองข้อมูลทั้งหมดที่กองอยู่บนโต๊ะสลับกับมองหน้ากัน

“คุณจะบอกว่าทั้งเรื่องที่ชินแสยกที่ดินให้คุณนิรชาติพี่ชายของคุณ ก่อนที่เขาจะเขียนพินัยกรรมยกให้คุณอีกทอด ทั้งหมดนี้คุณไม่รู้เรื่องอะไรเลยชั้นหรือ”

“จะให้ฉันตอบอีกกี่ครั้งกันล่ะคะ” การถูกซักใช้ด้วยคำถามเดิมซ้ำไปซ้ำมาทำเอาเจ้าตัวเริ่มหงุดหงิด “แล้วสรุปว่าไอ้เรื่องพวกนี้มันเกี่ยวข้องกับ การตายของพี่ฉันยังไง”

สารวัตรหนุ่มกับผู้หมวดได้บังคับบัญชาไม่ตอบในทันที พวกเขา เอาแต่นั่งจ้องผู้ต้องสงสัยตรงหน้าด้วยแววตาคาดคั่น ปล่อยให้มีเพียงเสียง เครื่องปรับอากาศดังหึ่งอยู่อย่างนั้น ปานราชรู้ดีว่าทั้งคูากำลังใช้จิตวิทยา บีบคั้นให้คนที่ตกเป็นผู้ต้องสงสัยอย่างเธอยอมบอกความจริง

“ทางครอบครัวของชินแสให้การมาว่า...คุณอาจจะเป็นเมียลับๆ ของ เขาก็ได้”

“ซักจะเพื่อเจอกันไปใหญ่แล้วละ” หญิงสาวเสียงดังขึ้นอีกหนึ่งระดับ จนคนอื่นๆ ในห้องเริ่มหันมาให้ความสนใจ “ฉันขอพูดตามตรงเลยนะคะ ว่ายังไม่เข้าใจเรื่องราวทั้งหมด และการที่พี่ฉันเป็นนายหน้าขายที่ดินผืนนั้น ให้ชินแส แล้วเขาก็ยกมันให้พี่ ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม แต่มันไม่ใช่ เหตุผลที่ครอบครัวของทางนั้นจะเอามากล่าวหาฉันได้เลยสักนิด”

ปานราชพยายามข่มความหงุดหงิด ครอบครัวของชินแสนั้นก็ช่าง กระไร จู่ๆ มากล่าวหาคนที่ไม่เคยรู้จักกันได้หน้าตาเฉย

“ใจเย็นๆ ก่อนนะคะ เราแค่ถามไปตามหน้าที่”

“ว่าแต่ชินแสเป็นไม้เหวออะ ทำไมถึงไม่ออกมาพุดเรื่องทั้งหมดนี้เอง

เท่าที่ฉันฟังมาก็มีแต่ลูกเมียของเขาที่เอาแต่ปรักปรำฉันกันไม่หยุดหย่อน”

ตำรวจสองนายมองตากันอีกครั้งหลังได้ยินประโยคนั้น

“พวกเขาคิดว่าซินแสยังใช้การโอนที่ดินให้พี่ชายของคุณบังหน้า เพื่อที่จะให้พี่ชายคุณโอนต่อให้คุณ โดยที่ลูกเมียของเขาไม่สงสัยยังไม่ละครับ”

“ที่ดินตั้งสิบสามไร่เลยนะคะ อยู่ๆ มาโอนให้คนอื่นที่ไม่ใช่คนในครอบครัวคงไม่มีพิธีเลยมังคะ”

ปารชาเอ่ยด้วยน้ำเสียงกระแทกแตกตัน มีหน้าซำยังหัวเราะในลำคอด้วยความเหลืออด ตำรวจพวกนี้ดูหยาบช้าจนแปลกใจว่าสอบเข้ามาเป็นพนักงานสืบสวนได้อย่างไร แต่พอนึกถึงเรื่องเส้นสายกับระบบอุปถัมภ์ ก็พอจะเข้าใจขึ้นมานิดๆ

“เฮ้อ ฉันละไม่เข้าใจเลยจริงๆ ว่าอะไรทำให้พวกตำรวจปักใจเชื่อคำกล่าวหาขนาดนั้น”

ตอนนี้ในหัวมีแต่ความสับสน เธอนึกไม่ออกเลยว่าครอบครัวของซินแสคิดโยงอะไรมั่วๆ แบบนี้ได้ยังไง หรือใครที่แค้นที่เขาโอนที่ดินให้คนอื่นแทนที่จะเป็นคนในครอบครัว เลยคาดเดาความเป็นไปได้ไปต่างๆ นานา

“จ้ะคุณดูนี่นะ”

เจ้าของมือหนาเปิดลิ้นชัก หยิบซองพลาสติกใสซึ่งมีกระดาษแผ่นหนึ่งสอดอยู่ออกมายื่นให้อีกฝ่ายดู

“นี่เป็นข้อความที่ซินแสยังเขียนไว้ก่อนจะผูกคอตาย”

ยังไม่ทันดูข้อความนั้น หญิงสาวก็ถึงกับผงะกับสิ่งที่ได้ยิน

“สารวัตรว่าไงนะคะ!”

“ฟังไม่ผิดหรอก ซินแสยังผูกคอตายในบ้านที่กรุงเทพฯ เมื่อสองอาทิตย์ก่อน ก่อนหน้าพี่ชายของคุณแค่อาทิตย์เดียว ที่แรกตำรวจสรุปว่าเป็นเพราะความเครียดเรื่องธุรกิจส่วนตัว จนกระทั่งมีคนในบ้านเจอเอกสารโอนที่ดินไปให้คุณนิรชาติ ตำรวจที่รับผิดชอบคดีนั้นจึงรีบทำการสืบสวนขยายผลแล้วส่งเรื่องมาให้ สภ. เราช่วยสืบสวนต่อ หลังจากทางเราทราบ

ว่าคุณนิรชาติเสียชีวิตจึงรีบมานำร่างไปชันสูตรโดยละเอียดอีกครั้ง แต่ก็
ไม่ทันซะแล้ว”

ปานรชาปากคอแห้งผาก รู้สึกเวียนศีรษะขึ้นมาอีกครั้ง

“แล้วพินัยกรรมนั้นล่ะคะ ตำรวจเจอมันที่ไหน”

“ที่ออฟฟิศบริษัทคุณนะ มีคนเจอในลิ้นชักโต๊ะทำงานของเขาตอนที่
กำลังเก็บข้าวของส่วนตัวส่งไปให้ญาติ”

“ใครเป็นคนเจอคะ” เธอถามต่อเพราะเริ่มสัมผัสได้ถึงความไม่ชอบมา
พากลางอย่าง

“คุณนิรชาติ หัวหน้าฝ่ายของคุณนั่นแหละ”

ผู้ต้องสงสัยหนึ่งคิด การกระทำของพี่ชายดูแปลกพิกลไปหมด ตั้งแต่
การผูกคอตายไปจนถึงเรื่องพินัยกรรมชวนงงงวยแบบนี้ แม้จะมีหลักฐาน
เป็นจดหมายตัดพ้อถึงใครบางคนที่คุณเหมือนว่านิรชาติชอบพอมานานแล้ว
แต่ปานรชารู้จักพี่ชายของตนเองดี คนที่ยกให้ครอบครัวมาเป็นอันดับหนึ่ง
ไม่มีทางฆ่าตัวตายเพียงเพราะอกหักอย่างแน่นอน

“คุณลองดูกระดาษแผ่นนี้ก่อน”

เสียงเรียกของตำรวจไล่เธอออกจากห้องความคิด
ทันทีที่เลื่อนสายตาไปเห็นข้อความในกระดาษแผ่นนั้น เธอก็นึกอยากจะเป็น
ลมไปให้รู้แล้วรู้รอด

แต่ ปา ริ ชา

“ถึงจะเขียนผิดหรือสะกดไม่เหมือนกัน แต่มันจะบังเอิญขนาดนั้น
เลยหรอครับ” ผู้ทำหน้าที่สอบสวนเริ่มไล่บี้อีกครั้ง “ผมรู้ว่าชินแสยังไม่
ถนัดเขียนภาษาไทย เพราะงั้น...จึงมีความเป็นไปได้ว่านี่อาจจะเป็นชื่อคุณ”

ตอนนี้คนถูกถามบอกไม่ถูกว่าควรรู้สึกอย่างไร ทั้งมีนั่งสับสนแล้วก็
หงุดหงิดเอามากๆ แต่ที่แน่ๆ นี่คงเป็นเหตุผลที่ทำให้ตำรวจสืบสวน

หาสาเหตุการตายของนิรชาตอย่างละเอียดอีกครั้ง

“ต่อให้มันจะคล้ายชื่อฉัน แต่มันก็ไม่ได้หมายความว่า จะเป็นฉันนี่ละ
ฉันบอกไปเป็นร้อยรอบแล้วว่าไม่เคยรู้จักกับชินแสยัง”

“แต่มันก็น่าแปลกนะครับ การตายของชินแสชื่อดังออกข่าวไปทั่ว
ทุกแพลตฟอร์มขนาดนั้น แต่คุณยังบอกว่าไม่รู้จัก” สารวัตรจับผิด

ปานรชาหลับตาสงบสติอารมณ์ เธอสูดลมหายใจเข้าลึกแล้วระบายมัน
ออกมาก่อนจะแก้ต่างให้ตัวเอง “สารวัตรคะ อย่าว่าแต่ดูข่าวเลยคะ ตั้งแต่
ที่พี่ฉันตายไปจนถึงตอนนี้ ฉันกับคนที่บ้านยุ่งกันจนแทบไม่มีเวลาออนไลน์
ด้วยซ้ำ นี่สรุปว่าจะให้ฉันรู้จักชินแสยังให้ได้เลยใช่ไหมคะ”

ผู้ต้องสงสัยกับตำรวจเจ้าของคดีต่างก็จ้องหน้ากันอย่างไม่มีใครยอม
ใคร ก่อนที่สารวัตรจะเป็นฝ่ายเริ่มยกต่อไป

“แล้วคุณมีพยานหลักฐานมายืนยันหรือเปล่า”

“ขอโทษนะครับ!”

เสียงประตูเลื่อนเปิดมาพร้อมกับเสียงทักทาย คนในห้องกว้างที่แออัด
ไปด้วยโต๊ะกับเอกสารระเกะระกะหันมองผู้มาใหม่ ปานรชาถึงกับพ่นลม
หายใจโล่งออกมาทันทีที่เห็นหน้าว่าที่พยานของตน

“หัวหน้า!”

ชายหนุ่มในชุดเสื้อเชิ้ตแขนยาวภูมิฐานยิ้มบางให้เจ้าของเสียงทักทาย
ก่อนที่ร่างสูงในสภาพเหงื่อท่วมจากความรีบร้อนจะเดินมานั่งลงตรงเก้าอี้ว่าง
ข้างๆ ใบหน้าที่มีเค้าชาวยุโรปเปลี่ยนเป็นจริงจังเมื่อสบตาพนักงานสืบสวน

“ผมริชาร์ด เป็นหัวหน้าของคุณปานรชาครับ”

2

“เชิญครับ”

หลังจากแหวกรั้วสังกะสีออก ชายหนุ่มก็ผายมือเชื้อเชิญให้หญิงสาว วัยไล่เลี่ยกันเข้าไปก่อน เจ้าของชุดเดรสสีครีมลายทางยืนขังใจ ก่อนจำใจ ค้อมตัวลอดเข้าไปภายใน จากนั้นเขาก็ลอดตามเข้ามา

พื้นที่รกร้างแห่งนี้มีเนื้อที่ประมาณแปดไร่เศษ ตั้งอยู่ใกล้กับย่านกุฎีจีน ติดกับแม่น้ำเจ้าพระยา ปกคลุมไปด้วยหญ้ารกทั้งยังมีน้ำขัง เศษขยะ ที่พวกมันง่ายแอบนำมาทิ้งจนหมักหมมและส่งกลิ่นเหม็นโชยมาเตะจมูก เป็นระยะ มีนวนล้วงผ้าเช็ดหน้าในกระเป๋าค่อยๆ แขนขึ้นมาปิดจมูก ดวงตางามกวาดมองไปรอบๆ พื้นที่ติดกัน ทิศตะวันออกเป็นแม่น้ำ แม้จะมีดีก็ตาม บ้านช่องผุดขึ้นมาเบียดเสียดโดยรอบ แต่ก็ยังสามารถเห็นยอดพระปรางค์ วัดอรุณได้ชัดเจน

ยามนี้หมู่เมฆถูกระบายด้วยสีส้มอมแดงด้วยเป็นช่วงที่ดวงอาทิตย์ อ่อนแสงลงก่อนจะลาลับฟ้า แสงอ่อนๆ สะท้อนใบหน้าผ่องของหญิงสาวที่กำลังตกอยู่ในภวังค์ความคิด

“คุณกรุณาครับ!”

“คะ”

ร่างบางสะดุ้งเบาๆ เมื่อสติกลับมา หล่อนทำหน้าเหลอหลารวกับ
เพิ่งหลุดออกจากห้วงภวังค์

“คุณเป็นอะไรหรือเปล่าครับ ผมเรียกตั้งหลายรอบ” หนุ่มหน้าดี
ในชุดเสื้อเชิ้ตแขนสั้นกับกางเกงขายาวดูภูมิฐานกล่าวถาม สำเนียงภาษาไทย
ของเขายังไม่ค่อยชัดเท่าไรนัก

“เปล่าคะ” กรุณาส่ายหน้าเบาๆ “ฉันแค่กำลังคิด”

“มันยากใช่ไหมล่ะครับ”

เขาเดาจากสีหน้าแบ่งรับแบ่งสู้ นั่นทว่านายหน้าสาวกลับรีบคลี้อยม
กหลบเกลื่อนในทันที

“ยากอะไรกันล่ะคะ ที่ทำเลติแบบนี้ แค่รับเป็นตึกหลายคุหาแบ่งให้
คนเช่า รับรองว่าได้เป็นเลื่อนนอนกิน สบายไปทั้งชาติเลยละคะ”

“นี่คุณไม่ได้ถามผมเล่นใช่ไหม จากอวงจู้ที่ผมตรวจดู แม้ทีศจะเป็น
มงคลแต่ก็ถือเป็นที่ตาบอด ไม่มีทางเข้า ไม่มีทางออก ต้องอาศัยเดินผ่าน
ซอยเล็กๆ ของที่ดินติดกัน ที่ดินที่มีแต่พลงหินผ่านเข้ามาสะสม ไม่มีทาง
ให้ระบายออกไปแบบนี้ คุณว่ามันจะขายได้จริงๆ เหรอครับ”

ซินแสหนุ่มวิเคราะห์ไปตามความรู้ที่ครูพักลักจำมาจากเจ้านายเก่า
ในสมัยที่ตนยังเป็นเด็กรับใช้ในบ้าน ทั้งยังต้องดูแลศาลเจ้าประจำตระกูล
ของนายจ้างอยู่ที่จีน จนกระทั่งมีโอกาสหอบเสื้อผืนหมอนใบย้ายมาเริ่มต้น
ชีวิตใหม่ที่ประเทศไทย

นายยังผู้ทำงานเป็นนายหน้าให้แก่นายจ้างไทยผู้มีเชื้อสายจีนบริษัท
หนึ่ง จนได้พบรักกับยี่โถบุตรสาวของเจ้านาย ทว่าครอบครัวฝ่ายหญิง
ไม่ยอมรับเพราะความต่างทางฐานะ แต่ก็ยังมีเมตตาให้โอกาสนายยังพิสูจน์
ตัวเองโดยตั้งเงื่อนไขไว้ว่า ภายในสองปีเขาจะต้องมีสินทรัพย์มากกว่า
สิบเปอร์เซ็นต์ของสินทรัพย์ทั้งหมดของฝ่ายหญิง หากทำได้ เขาจะได้รับ

อนุญาตให้คบหากับยี่โถอย่างเปิดเผย จนไปถึงขั้นหมั้นหมายแต่งงานกันในอนาคต และเพื่อความรัก นายฮังผู้นี้จึงสาบานตนว่าจะยอมทำทุกอย่างเพื่อให้ตนมีสินทรัพย์ตามเงื่อนไข ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม

กรุณาส่ายหน้า

“ฉันจะอำคุณเล่นไปทำไมกันคะ อีกอย่าง... ฉันยังแปลกใจด้วยซ้ำว่าทำไมคุณถึงดูกังวลนัก อย่างกับว่าที่ดินผืนนี้มีประวัติอะไรอย่างนั้นแหละ”

“ก็ไม่ใช่หรือครับ” เจ้าของที่ดินรกร้างกลางเมืองไม่มีเหตุผลอะไรที่ต้องปกปิด เพราะตนกับกรุณาต่างก็อยู่ในวงการอสังหาฯ ทั้งคู่ และคงจะได้ร่วมงานกันอีกนาน “พอดีว่ามันติดปัญหาอยู่ในดหน่อนะครับ”

จากนั้นชินแสหนุ่มก็เล่าถึงความจำเป็นที่เขาจะต้องรีบเพิ่มมูลค่าที่ดินผืนนี้โดยเร็วที่สุด กรุณาฟังจบแล้วก็ได้แต่ถอนใจ เพราะดูท่าว่าจะยากอย่างที่อีกฝ่ายเป็นกังวลจริงๆ

กว่าที่สองหนุ่มสาวจะลอดรู้กลับออกมาบรรยายากาศก็เริ่มโพล้เพล้ กลับถึงบ้านก็มีดคำ มิหนำซ้ำวันนี้สามีของกรุณายังกลับบ้านเร็วกว่าทุกวัน และตอนนี้ก็กำลังยื่นทำหน้าตมึงที่งรอยู่ตรงซนพัก มีคำถามมากมายปรากฏอยู่ในดวงตาคู่นั้น

“ผมบอกคุณแล้วใช้ไหมว่าไม่จำเป็นต้องไปทำงานอะไรแบบนี้อีก นี่ก็ท้องอ่อนๆ อยู่ด้วย”

พงศ์พันธุ์ผู้เป็นสามีเอ่ยเสียงดูด้วยความเป็นห่วง แต่คนตรงหน้ากลับทำเพียงพยักหน้าหน่อยๆ รับรู้ ทำให้อีกฝ่ายยิ่งอารมณ์ขุ่น

“ไม่ห่วงตัวเองก็ห่วงลูกบ้าง”

“ก็เพราะห่วงอยู่ไง ฉันเลยต้องออกไปทำงาน แล้วอีกอย่างนะ งานนี้มันก็ไม่ได้ลำบากตรากตรำอะไรมากมาย แค่ใช้มันสมองกับปากคุยงานกันเท่านั้น” กรุณาสวนกลับ

“เฮอะ ห่วงงั้นหรือ ซ่างกล้าพูด” สามีส่ายหน้าระอา

“คุณหมายความว่าไง”

“คิดอะไรอยู่ผมก็หมายความว่านั่นนั่นแหละ”

“นี่คุณอย่ามางี้เง้ากับฉันนะ”

“คนที่ยี่เง้าคือคุณต่างหาก แค่นี้ๆ นอนๆ อยู่บ้านมันจะตายหรือไง”

“ก็ใช้นะสิ ฉันกลัวว่าฉันจะตายก็เลยต้องออกไป...” กรุณาซังก
หล่อนเพิ่งสังเกตเห็นชายรับใช้ที่ยืนชัตรออยู่ตรงโรงจอดรถ ลืมไปว่าบ้านนี้
ไม่ได้มีอยู่กันแค่สองคน

“คุณพูดอะไรของคุณ” สามีเอ่ยถาม ไม่เข้าใจในสิ่งที่ภรรยาพูดเมื่อครู

“เปล่า ไม่มีอะไร เอาเป็นว่าต่อไปฉันจะไม่ทำแบบนี้อีกก็แล้วกัน พอใจ
หรือยัง” หล่อนก้าวเท้าไวๆ เดินเข้าบ้านหลังกระแทกเสียงใส่สามี แววดา
ของหล่อนสะท้อนความคิดมากมาย โดยเฉพาะต้นตอของเรื่องบ้าๆ พวกนี้
ที่ตนไม่อาจปิดความรับผิดชอบ

แม้จะทำทุกทางเพื่อให้มันออกห่างจากเรามากที่สุด แม้สัญญา

หญิงสาวกล่าวในใจกับลูก มีบางลูกที่อ่อนโยนเบาๆ ด้วยความรัก
และทะนุถนอม หากเป็นเมื่อก่อนหล่อนคงจะยังไม่เข้าใจความเสียดสี
ของพ่อแม่หรือแม้แต่บรรพบุรุษ จนกระทั่งตัวเองได้เป็นแม่ในวันนี้

แก๊งค์สี่ขาเล่นบนถนนเปลวโคลนเข้ามาในซอยแคบ ดวงตาได้

กรอบแว่นสี่ขามองทิวทัศน์สี่เขี้ยวรถซึกัดกับท้องฟ้าสีครามขณะบังคับ
พวงมาลัย ขับรถลุยหลุมบ่อโคลนได้ไม่นานก็จอดลงตรงที่ตึกร้างเต็มไปด้วย
ด้วยวัชพืชและไม่พุ่มเตี้ยปกคลุมผืนหนึ่ง

ร่างระหงในชุดเสื้อยืดตัวบางสวมทับด้วยเสื้อยืดยีนอีกชั้นเปิดประตู
ลงจากรถ ขาเรียวยาวได้กางเขย่าวเอนสูงก้าวฉับๆ มหายุดยืนอยู่หน้ารั้ว
ลวดหนาม เธอถอดแว่นคล้องไว้กับคอเสื้อยืด ดวงตาริเล็กแบบฉบับลูกครึ่ง
ไทยเชื้อสายจีนฉาบเครื่องสำอางบางๆ มองเข้าไปยังที่ดินเจ้าปัญหาตรงหน้า
พยายามรีดเค้นความทรงจำในวันที่มาที่นี่ครั้งแรก

หกเดือนก่อน...

‘ลือบอกว่าขายเท่าไรนะอาชาติ’

‘สองแสนครึ่งเฮีย’

เสียงแรกเป็นของชินแสฮั้ง เขาทวนถามอีกครั้งเพราะคิดว่าฟังผิด
แต่นายหน้าขายที่ดินยังคงยืนยันราคาเดิมไม่เปลี่ยน

ที่ดินสิบสามไร่ ห่างจากตัวเมืองโคราชเพียงแค่อีสิบนาทีก

ตาดีล้อมกรอบด้วยหนังตาเหี่ยวเย็นเป็นชั้นๆ หรี่มองไปรอบๆ ที่ดิน
ผืนงามอีกครั้ง มันเต็มไปด้วยวัชพืชเลื้อยปกคลุมตามแนวต้นไม้จนระเกะ
ระกะ ความเงียบของว่าที่ลูกคำทำให้บรรยากาศต้องรับใช้ทักษะเฉพาะตัวเพื่อ
ปิดการขาย

‘ที่ขายถูกนี้ไม่ใช่อะไรนะครึ่งเฮีย เจ้าของเขาไม่มีทายาทสืบทอดมรดก
ที่แรกเขาตั้งใจจะขายตลอดชีวิตแล้วบริจาคให้วัดด้วยซ้ำ ผมลองขอเอามา
ขายทำอะไรให้บริษัทดูก่อน เขาก็จะไม่ยอมทำเฉยเลย ผมต้องพยายาม
โน้มน้าวแทบตาย สุดท้ายเขาก็ยอมให้ขาย โดยตกลงกันว่าผมจะคิดแค่
ค่านายหน้า เอาตรงๆ สำหรับเฮียก็ยิ่งเหมือนได้เปล่าอยู่ดีนั่นแหละครับ
เขาเป็นคนธรรมะร่มไม้ จะเอาบุญมากกว่าเอาเงินนะครับ’

นิรชาติหัวเราะเบาๆ หลังจากอธิบายต้นสายปลายเหตุ ความจริงใจ
นั้นทำให้ลูกคำวางอันหลอกลายความคลางแคลงลงมาได้บ้าง

‘อ้อก็นึกว่าเป็นที่ดินที่มีคนตาย มีผีตายโหงอะไรเทือกนั้นเสียอีก’

นายหน้าหนุ่มลอบกลืนน้ำลายเมื่อได้ยินประโยคนั้น ซึ่งกรณีการ์
บุตรสาวของชินแสที่เดินชมจนชมไม่อยู่ไม่ไกลต้นหันมาเห็นเข้าพอดี

‘แหม ไม่มีหรือครึ่งเฮีย เฮียก็รู้ คนอย่างผมไม่ใช่ชั่วเท่าเอาที่ดินอะไร
ก็ไม่รู้มาขายให้เฮียหรือ อีกอย่าง... เฮียเองก็กำลังหาที่ดินแนวๆ นี้อยู่
ผมเลยต้องสู้สุดตัว ทำให้เขายอมขายให้เฮียได้ก็เท่านั้น’ นายหน้าหนุ่ม
แค้นหัวเราะกลบเกลื่อนพิรุณ ‘ราคาประเมินคร่าวๆ ก็ราวๆ สิบกว่าล้าน
ถ้าเฮียได้เป็นเจ้าของยังก็ได้กำไรงามแน่ๆ แต่ถ้าเฮียไม่สนใจก็ไม่ใช่ไร
นะครับ ผมเห็นว่าเป็นคนกันเองเลยให้สิทธิ์เฮียก่อน ที่สวยๆ ทำเลดีกับ

ราคาเหมือนได้เปล่าแบบนี้ เอาจริงๆ ขายเป็นยากเลยครับ'

ซินแสยังนั่งคิด หากเป็นคนที่ไม่รู้จักนิสัยใจคอมาก่อนคงคิดว่ากำลังถูกนายหน้าคนนี้กดดันให้ซื้อที่ดินมีประวัติเป็นแน่ แต่นิรชาติไม่ใช่คนแบบนั้น เขามีวาจาพาทีตามแบบฉบับนักขายก็จริง ทว่าก็ขายด้วยความจริงใจมาตลอด

'ฮ่าๆ อ้าวก็แค่หยอกเล่นน่า' ซินแสวัยหกสิบกลางๆ พยักหน้าเห็นด้วย 'อาชาติ อ้าวเป็นถึงซินแสเบอร์ต้นๆ ของวงการซื้อขาย มองปราดเดียวก็รู้แล้วว่าที่ดินผืนนี้มีสวญัยเป็นมงคลขนาดไหน นี่ๆ อาชาติ ลือดูตรงทิศตะวันออกนะ ช่องเขาอยู่ตรงนั้นพอดี ตะวันแรกของปีขึ้นปับแสงมาถึงตรงนี้ก่อนที่ดินรอบๆ เสียอีก...'

เสียงพูดคุ้ยเข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ยทำให้กรรมกรี่ส่ายหน้าเบาๆ ด้วยรู้ว่าพ่อของตนกับนายหน้าคนนี้ทำงานร่วมกันมานานจนสนิทกันในระดับหนึ่ง นิรชาติเคยไปหาพ่อของเธอที่บ้านฝั่งธนฯ อยู่สองสามครั้ง ส่วนใหญ่ก็มาปรึกษาเรื่องปรับสวญัยที่ดินเพื่อจะขายต่อในราคางามๆ ทว่าที่ผ่านมาซินแสยังไม่เคยถูกใจที่ดินผืนไหนเท่ากับผืนนี้มาก่อน แถมยังมีการคุ้ยไถเอาไว้ด้วยว่าต่อไปโคราชจะกลายเป็นเมืองหลวงแห่งใหม่ของประเทศ หากซื้อที่ดินมาเตรียมไว้เก็งกำไร ในอนาคตคงจะร่ำรวยมหาศาลอย่างไม่ต้องเปลืองแรงมากนัก

กรรมกรี่ยอมรับว่าแอบมีความรู้สึกอิจฉาผุดขึ้นมาทุกครั้งที่เห็นพ่อตัวเองสนิทสนมกับนิรชาติ คงเพราะซินแสยังอยากได้ลูกชายอยู่เป็นทุนเดิม จึงเอ็นดูนายหน้าหนุ่มประหนึ่งว่าเขาเป็นลูกอีกคน หากเทียบกันแล้วการปฏิบัติต่อบุตรสาวแท้ๆ นั้นช่างดูห่างเหินกว่าชายคนนั้นอีกเป็นไหนๆ การยอมควักเงินส่งเสียเลี้ยงดูให้ใช้ได้อย่างสุรุ่ยสุร่ายคงเป็นความรักเดียวที่กรรมกรี่สัมผัสได้ แต่นั่นไม่ใช่สิ่งสำคัญที่เธอต้องการจากพ่อมากที่สุด

เมื่อรู้ว่าเจ้าของที่ดินคนปัจจุบันคือน้องสาวของนายหน้าคนนั้น อากัปกริยาของนิรชาติที่เห็นในวันนั้นทำให้เธอเริ่มตึงใจอย่างไรชอบกล

ปานรชา

ชื่อของผู้หญิงคนนั้นผุดขึ้นมาในความคิด แต่เท่าที่รู้จักนิสัยใจคอของพ่อ ท่านไม่ใช่คนที่จะแอบไปมีบ้านเล็กบ้านน้อยได้แน่ๆ แต่ความจริงจะเป็นอย่างไรคงต้องรอฟังคำให้การของอีกฝ่ายเสียก่อน

เวลาล่วงเลยมาถึงบ่ายแก่ แต่การสอบสวนก็ยังคงดำเนินต่อไป

ด้วยความเคร่งเครียด จากการสืบพยานหลักฐาน ทั้งที่เป็นพยานบุคคล ข้อมูลส่วนตัวของทุกคนที่เกี่ยวข้อง รวมถึงผู้ต้องสงสัยอย่างปานรชา ตำรวจกลับไม่พบอะไรที่เชื่อมโยงถึงกันได้เลยแม้แต่หน่อย

“แล้วก็ไม่ได้มีแค่ผมนะครับ พนักงานในบริษัททุกคนก็เป็นพยานให้ได้ว่าปานไม่เคยรู้จักกับชินแสยิ่งมาก่อนจริงๆ”

“แล้วหลักฐานจากฝั่งที่กล่าวหาฉันล่ะคะ มีแค่เน็องเหรอ” ผู้ต้องสงสัยยังไม่ยอมง่ายๆ เอาแค่เรื่องถูกกล่าวหาว่าเป็นเมียชื่อน้อยเขา แค่นี้ชาวบ้านก็มีเรื่องให้ซุบซิบนินทาไปหลายวันแล้ว ดีไม่ดีปักใจเชื่อไปแล้วด้วย ความเสียหายที่เกิดขึ้นย่อมส่งผลต่อหน้าที่การงานอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง ปานรชาจึงอยากเอาเรื่องอีกฝ่ายให้ถึงที่สุดเพื่อกู้หน้าตัวเอง

“ฉันจะฟ้องเรียกค่าเสียหายให้อานเลยคอยดู”

“จะเป็นไปได้ไหมครับที่ทางฝั่งครอบครัวของชินแสรู้เรื่องที่ดินแล้วไม่พอใจ เพราะชื่อที่ชินแสเขียนทิ้งไว้ก่อนตายทำให้คิดว่าเป็นปาน และถ้าปานยอมโอนที่ดินคืนให้ เรื่องทุกอย่างมันก็จะจบลงใช่ไหมครับ”

ริชาร์ดพยายามหาทางออก โดยไม่ทันได้สังเกตว่าสีหน้าของคนข้างๆ เปลี่ยนไปแวบหนึ่ง

ความเงียบปกคลุมภายในห้องสอบสวนอีกครั้ง คราวนี้ไม่ได้มีแค่ปานรชาที่สงสัยพฤติกรรมของตำรวจ ริชาร์ดเองก็เริ่มได้กลิ่นความไม่ชอบมาพากลเช่นเดียวกัน เพราะถึงแม้ว่าพยานหลักฐานของทางฝั่งผู้ต้องสงสัยจะมีน้ำหนักและน่าเชื่อถือได้มากกว่า แต่พวกตำรวจกลับยังวนเวียนอยู่ที่

ประเด็นเดิม

เสียงเคาะประตูดังขึ้น ผู้มาใหม่อีกสองคนที่เพิ่งเข้ามาเป็นหญิงต่างวัย คนแรกดูมีอายุ แต่งตัวด้วยชุดกระโปรงผ้าไหม ตีผมโป่ง แต่งหน้าโทนม่วง จัดจ้าน แขนข้างหนึ่งคล้องกระเป๋าหนังจะเข้ เหมือนพวกคุณหญิงคุณนาย ที่หลุดออกมาจากละครหลังข่าว อีกคนน่าจะเป็นบุตรสาว แต่งตัวสบายๆ ด้วยเสื้อยืดคลุมทับด้วยเสื้อเชิ้ตยีนกับกางเกงขาวยาว ผมด้านหน้าตัดตื้นหน้าม้า ด้านหลังยาวประป่า ดูเข้ากับใบหน้าขาวหมวยจิ้มลิ้มไม่หยอก

สถานการณ์ที่กำลังประสบทำให้ป้านรชาอ่านสายตาของหญิงสูงวัย ที่มองมาออกได้ไม่ยากนัก

“คุณนายอีโก”

เจ้าหน้าที่สอปปากำสองนายพร้อมใจกันลุกขึ้นทำความเคารพ ท่าทางดูยำเกรงอีกฝ่ายไม่น้อย จากข้อมูลที่ได้ฟังมาเมื่อครู่ ชินแสยังนั่น มีชื่อเสียงระดับประเทศ ถึงจะไม่ได้ดั่งเป็นวงกว้างแบบศิลปินดาราก็มี ลูกศิษย์ลูกหา ผู้คนในวงการนับหน้าถือตามากมาย พอลองตั้งสตินึกดูดีๆ ก็รู้สึกเหมือนเคยได้ยินชื่อนี้ผ่านหูอยู่บ้าง บารมีของชินแสก็คงไม่ใช่เล่นๆ ยิ่งทำให้เข้าใจได้ว่าเหตุใดเจ้าหน้าที่ตำรวจถึงทำงานสืบคดีกันอย่างขยันขันแข็งเช่นนี้

“คุณนายเชิญนั่งก่อนครับ” ผู้หมวดวิ่งปรีไปลากเก้าอี้สองตัวมาวางไว้ข้างๆ ริชาร์ด พร้อมผายมือเชื้อเชิญ การกระทำช่างแตกต่างจากตอนพาป้านรชามาโรงพักกลับ

“ขอบใจ”

หล่อนปรายตามองผู้ต้องสงสัยแวบหนึ่งก่อนนั่งลงพร้อมกับบุตรสาว

“ทางเรากำลังสอปปากำกันอยู่เลยครับ”

“แล้วได้เรื่องยังงัยบ้าง แม่นี่ยอมรับสารภาพแล้วใช่ไหม”

คนถูกพาดพิงหันขวับไปมองทันทีที่ได้ยิน

“จะให้ฉันสารภาพอะไรคะ ในเมื่อฉันไม่ได้เป็นอย่างที่พวกคุณกล่าวหา”

คำว่า ‘พวกคุณ’ ทำการณีการต้องตัวดสายตามองตามผู้เป็นแม่
นี่เป็นครั้งแรกที่เห็นใบหน้าของปानรชาชัตๆ

คูกรณีนเป็นหญิงวัยไล่เลี่ยกัน ตากลมสวยแข็งกร้าวเพราะกำลังโมโห
คิ้วเรียงเส้นสวยขมวดมุ่น ปลายจมูกเซิด กลีบปากบางแหม้เข้าหากันอย่าง
พร้อมมีเรื่อง ผมลอนย้อมสีน้ำตาลอ่อนของเธอยาวสยาย บ่งบอกถึงบุคลิก
ที่มีความมั่นใจในตัวเองสูงระดับหนึ่ง

“มากล่าวหากันล่อยๆ แบบนี้ ฉันสามารถฟ้องพวกคุณได้นะคะ”
ปานรชานั้นทุกพยางค์ด้วยน้ำเสียงหนักแน่นกว่าปกติ

คนที่นั่งคั่นกลางระหว่างคูกรณีนเริ่มเหวี่ยงออก เขาบีบแขนลูกน้องพลาง
ส่ายหน้าเบาๆ เซ็งเรียกสติ

“อะไรกัน นี่แม่ยังไม่ยอมรับอีกงั้นหรือ สอบสวนประสาอะไรกัน
อะ ฉันจะเอาเรื่องทั้งโรงพักเลยคอยดู” คุณนายอีโกเองก็ไม่ยอม หลังจาก
ตวาดใส่เจ้าหน้าที่ตำรวจจนพากันนั่งหน้าซีดแล้ว หล่อนก็หันมาประคารม
กับหญิงวัยคราวลูกต่อ

“หน้าด้าน! แย่งผัวคนอื่นไม่พอยังคิดจะสูบสมบัติเขาอีก”

“ม้า พอเถอะค่ะ” การณีการรีบปรามแม่

“ยายณิ ไม่ต้องมาห้ามม่ายเลยนะ ลูกก็เห็น อีนี่มันสลดที่ไหนกัน”

“คนที่ต้องสลดควรเป็นพวกคุณค่ะ ไม่ใช่ฉัน งกจนสติแตกกับเรื่อง
ไม่เป็นเรื่อง อีกอย่าง... ถ้าฉันเป็นเมียหน่อยจริงๆ นะนะ ฉันไม่เอาแค่ที่ดิน
สิบสามไร่หรอกค่ะ ฉันคงจะปอกลอกซินแสจนหมดเนื้อหมดตัวไปเลยนั่น
แหละ” ปานรชาลอยหน้าลอยตากระแคะระแหน ซึ่งยั่วโหเสคูกรณีนได้เป็น
อย่างดี

“อีเวรนี่!”

คุณนายผุดลุกขึ้นหุบโต๊ะเสียงดังด้วยความโมโห เจ้าหน้าที่ตำรวจ
จึงต้องรีบช่วยกันควบคุมสถานการณ์

“คุณนายใจเย็นๆ ก่อนนะครับ ทางเราสืบพยานหลักฐานเบื้องต้น

แล้ว แต่ยังไม่พบหลักฐานที่เชื่อได้ว่าเธอเป็นอย่างที่ถูกกล่าวหา รอให้เจ้าหน้าที่สืบสวนกันอีกสักกระยะนะครับ”

แทนที่คุณนายอีโถจะใจเย็นลง หล่อนกลับตาคูราดทั้งสองฝ่ายด้วยถ้อยคำหยาบคายสารพัด จนเจ้าหน้าที่สืบสวนจำเป็นต้องปล่อยตัวผู้ต้องสงสัยออกไปจากสมรภูมิ แต่ไม่ลืมทิ้งท้ายว่าจะนัดสอบปากคำอีกครั้งหากมีหลักฐานเพิ่มเติม

“เฮ้อ ไม่รู้ว่ามันเกิดเรื่องบ้าอะไรขึ้น”

ขณะเดินไปตามโถงทางเดินที่นำไปสู่ลานจอดรถ คนที่สูญเสียพี่ชายแล้วยังต้องมาเจอเรื่องชวนปวดหัวถอนใจระบายนความกลัดกลุ้ม สภาพจิตใจของเธอตอนนี้ยิ่งกว่ายับเยินเสียอีก

“ใจเย็นๆ ก่อน มองในมุมของทางนั้นผมก็พอจะเข้าใจ แค่คิดว่าสามีนึกคอตายหนีความรับผิดชอบ แถมยังโอนทรัพย์สินไปให้ใครก็ไม่รู้อีก เป็นใครก็ต้องโมโหจนขาดสติเป็นธรรมดา”

ริชาร์ดพยายามทำความเข้าใจสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

“ถ้าฉันหัวหน้าก็ต้องเข้าใจในมุมมองคนที่ไม่รู้เรื่องอะไรอย่างปานด้วยนะคะ” เธอทำน้ำเสียงกระแทกแตกตันด้วยยังมีอารมณ์คุกรุ่น ทว่าแวตตาลกลับดูตรงกันข้าม รวากับสละใจที่ได้ตอกกลับคุณนายจอมเหวี่ยงคนนั้นไปอย่างสมน้ำสมเนื้อ หัวหนาหนุ่มเองก็กระตุกยี้มเบาๆ เพราะรู้จักนิสัยใจคอลูกน้องสาวเป็นอย่างดี

“ผมนะเข้าใจปานอยู่แล้ว แล้วนี่จะเอาไงต่อ ดูท่าฝ่ายนั้นคงไม่ยอมจบง่ายๆ”

“จะให้เอาไงล่ะคะ ก็ต้องสู้จนถึงที่สุดนั่นแหละ ปานไม่ได้เป็นอย่างที่เขาปรักปรำเสียหน่อย เรื่องอะไรจะยอม”

ปานราชยีนกราน ถึงอย่างไรเธอก็จะไม่ปล่อยผ่าน แม้จะเริ่มเข้าใจอะไรๆ ขึ้นมาบ้างแล้วก็ตาม

ตำรวจบอกว่าธุรกิจอสังหาฯ ของชินแสยังกำลังจะล่มไม่เป็นท่า จนต้องขายที่ทางเพื่อเอามาหักลบกลบหนี้ไปหลายแปลง อีกทั้งทรัพย์สินที่ดูเหมือนจะเป็นความหวังสุดท้ายของครอบครัวก็ดันถูกยกให้คนอื่น ถ้าตนเป็นคุณนายอีโก๋ก็คงจะสติแตกไม่ต่างกัน

“แล้วเรื่องจดหมายลาตายของชาติละ ปานคิดอย่างไร”

น้องสาวผู้ตายถอนใจออกมาไม่รู้เป็นครั้งที่เท่าไรของวัน หวนนึกไปถึงวันที่พบศพพี่ชายช่วงสงกรานต์ที่ผ่านมา ทั้งปานรชาและริษาน้องชายกลับมารวมตัวกันที่บ้านเหมือนทุกๆ ปี วันนั้นหลังจากปาร์ตี้สังสรรค์กันภายในครอบครัวเสร็จต่างคนต่างก็แยกย้ายไปนอน นีรชาติถูกพบเป็นศพแขวนคออยู่กับระเบียงชั้นสอง ห้อยต่องแต่งลงมาตรงหน้าประตูบ้านในช่วงเช้ามีดของอีกวัน ไม่พบอะไรผิดปกตินอกจากจดหมายฉบับหนึ่งที่เขียนพร่ำเพื่อพรรณนาถึงใครบางคน เนื้อความในนั้นมีอยู่ว่า

แต่คุณ ผู้ที่ผมปรารถนาจะขอชดใช้กรรมให้หมดสิ้นกันในชาตินี้
ผมได้ทำทุกอย่างเท่าที่คนชั่วช้าคนนี้จะทำเพื่อคุณได้ไปหมดสิ้นแล้ว
หลังจากนี้ผมขอให้คุณได้พบกับทางสว่าง และโปรดอโหสิกรรมให้ผมด้วย
เพื่อที่เราจะได้ไม่มีกรรมติดค้างกันอีกในชาติหน้า บัดนี้เส้นทางของผมได้
สิ้นสุดลงอีกทีแล้ว เจอกันอีกครั้งที่ปลายทางนะครับ

ขออโหสิกรรมสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่ผ่านมา

นิรชาติ

ทั้งนิติเวชและตำรวจสรุปคดีไปตามผลชันสูตรกับหลักฐานที่มีว่าเป็นการฆ่าตัวตายเพราะเรื่องชู้สาว ซึ่งดูขัดแย้งกับนิสัยใจคอของนิรชาติเป็นอย่างมาก บวกกับพฤติกรรมช่วงหลังๆ ที่ชอบเข้าวัดเข้าวา ถือศีลปฏิบัติธรรมอยู่บ่อยครั้งยิ่งทำให้ถูกมองว่า เขาคงกำลังพึงพระระมาเพื่อตัดใจจากใครบางคน แต่สุดท้ายเขาก็ทำไม่สำเร็จ

“ปานคิดอะไรไม่ออกเลยล่ะ ที่ผ่านมาพี่ชาติไม่เคยมีแฟน ไม่เคย
เล่าให้ฟังเลยว่าแอบชอบใคร คอยกับใครอยู่บ้าง เอาจริงๆ แล้วปานแทบ
ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับพี่ชายตัวเองเลยล่ะ ปานคงเป็นน้องสาวที่แย่มากๆ เลย
ใช่ไหมคะ”

ทำนองนั้นน้ำตาพรั่งพรูอีกครั้งเมื่อนึกถึงพี่ชาย ที่ผ่านมาพวกเธอ
สามพี่น้องต่างก็ก้มหน้าก้มตาทำงานงๆ มีบ้างที่นรีชาติแวะไปเยี่ยมน้องสาว
ที่สาขาใหญ่ใจกลางกรุงเทพฯ แต่มันก็แค่ปีละสองสามครั้งเท่านั้น

ริชาร์ดทนเห็นน้ำตาไม่ไหวจึงล้วงผ้าเช็ดหน้าในกระเป๋าเสื้อออกมา
ยื่นให้ลูกน้อง

“ขอบคุณค่ะ”

ปานรชารับมาเช็ดน้ำตาบนใบหน้า ก่อนสายตาก็เลื่อนไปเห็น
เจ้ากรรมนายเวรที่กำลังเดินตรงเข้ามา แต่ก็มีเพียงบุตรสาว ไรเงาของคุณนาย
ยี่โถผู้ร้ายกาจ

กรรมนิการ์หยุดยืนตรงหน้าคู่กรณีแล้วส่งยิ้มทักทายทั้งสองคน
อย่างเป็นมิตร

“เธอคงจะตามมาด่าฉันอีกสินะ เมื่อกี่ยังไม่สาแก่ใจหรือยัง?”

ปานรชายกมือขึ้นกอดอก เช็ดหน้าอย่างพร้อมมือเรื่อง แม่ว่าจะยัง
แดงก่ำอยู่ก็ตาม

“แต่ฉันว่าเธอเองก็ตอกกลับแม่ฉันไปแสนไฉย่อย ...ที่ฉันตามมา
เนี่ยไม่ได้จะมาต่อว่าอะไรหรอก ฉันแค่อยากจะบอกว่า ฉันไม่เชื่อหรอกนะ
ว่าเธอเป็นเมียหยอเยี้ยฉันอย่างที่กำลังถูกกล่าวหา”

คู่กรณีเลิกคิ้วแปลกใจ แอบดีใจแทนซินแสยังมีลูกสาวฉลาด
ไม่ได้หน้ามืดตามัวเอาแต่อาละวาดเหมือนแม่เพราะคิดว่าจะโดนแย่งสมบัติ

“และที่สำคัญ ฉันจะมาแสดงความเสียใจเรื่องพี่ชายเธอด้วย”

ถึงท่าทางจะดูหยิ่งยโสถอดแบบมาจากผู้เป็นแม่ แต่อย่างน้อย
กรรมนิการ์ก็มีวุฒิภาวะมากกว่าเป็นไหนๆ

“ขอบคุณ” ปานรชาตอบรับ แล้วแสดงความเสียใจไปตามมารยาท “ฉันเองก็ต้องแสดงความเสียใจกับเธอด้วยเหมือนกัน”

อีกฝ่ายยิ้มรับ บรรยายากตึงเครียดระหว่างทั้งสองค่อยๆ ลดลง

“หลังจากคนในครอบครัวคุยกับทนายเรื่องจัดการมรดก ฉันเป็นคนเจอเอกสารโอนที่ดินพร้อมกับแผ่นกระดาษที่เต็มไปด้วยชื่อใครบางคนซ่อนเอาไว้ มันก็เลยกลายเป็นเรื่องใหญ่อย่างที่เห็นนี่แหละ”

ต่างฝ่ายต่างก็สัมผัสได้ถึงหัวอกของคนที่ถูกสูญเสียคนในครอบครัว จึงมีท่าทีอ่อนลง ไม่ได้ตั้งแง่หาเรื่องอย่างที่เป็นมาก่อนหน้านี้

“เธอไม่ต้องห่วงนะ จบเรื่องแล้วฉันจะโอนที่ดินคืนให้” ปานรชาแสดงความบริสุทธิ์ใจ

“กลัวว่าฉันจะไม่จบง่ายๆ นะสิ”

หญิงสาวผมลอนขมวดคิ้ว “ทำไม มีอะไรอีกเธอ”

“พอดีฉันเจอหลักฐานบางอย่างนะ คิดว่าน่าจะเป็นสาเหตุที่ทำให้เตี้ยกับพี่ชายของเธอฆ่าตัวตาย ตอนนั้นหลักฐานนั้นอยู่ในมือตำรวจแล้ว”

“หลักฐานอะไร”

“ฉันคงบอกเธอมากเกินไปกว่านี้ไม่ได้ เอาเป็นว่าไว้เจอกันอีก ฉันไปละ” มุมปากสวยกระตุกยิ้มบางก่อนเดินจากไป ทั้งความจนงสงสัยของคนทั้งสองเอาไว้เบื้องหลัง

ภาพของคนสามคนคุยกันอยู่ในสายตาของใครคนหนึ่งที่กำลังสังเกตการณ์อยู่หลังหน้าต่างกระจกบานที่บั้นบน ร่องแก้มเด่นชัดเมื่อทำปากจู๋ม ชายในชุดเครื่องแบบผล่ออกห่างจากหน้าต่าง หันมาหาผู้ใต้บังคับบัญชาสองคนที่ยืนทำหน้าที่ลำบากใจอยู่ พวกเขาถือตำรวจผู้รับผิดชอบคดีนิรชาติ

“วันนี้ถือว่าทำได้ดี”

ทั้งสองระบายลมหายใจออกมาพร้อมเพรียงหลังได้ยินคำชม

“แล้วผู้การจะเอาอย่างไรต่อครับ”

ร่างอ้วนพุงพลุ้ยที่นั่งลงนั่งพิงหลังกับพนักเก้าอี้ หลับตาพร้อมจะ
ใช้ความคิด

“เราต้องเข้าไปลบล้างปาริชาตให้มากกว่านี้ จะให้การเสียสละของชินแส
ฮ้างกับนิรชาติสูญเปล่าไม่ได้” เขาเป่าลมออกจากปากราวกับต้องการขจัด
ความเคร่งเครียด “ทั้งสองคนอย่าลืมไปรายงานคุณแม่ให้ทราบ ระหว่างนี้
ก็คอยจับตาดูปาริชาตเอาไว้ด้วย เพราะเธอคือกุญแจดอกสำคัญที่จะพาเรา
ไปหาปาริชาต”

“รับทราบครับ!”

“เพื่อนิพนพาน” ผู้การโผล่ออกมา

“ครับ เพื่อนิพนพาน” ลูกน้องตอบกลับด้วยประโยคเดียวกันอย่าง
พร้อมเพรียง

3

“หลักของไตรสิกขา อันประกอบไปด้วย ศีล สมาธิ ปัญญา ทั้งสาม สิ่งนี้เป็นกระบวนการพื้นฐานของการขัดเกลาจิตใจให้พ้นจากกิเลส เมื่อเรามีศีลคอยกำกับไม่ให้ทำผิด เมื่อนั้นเราก็จะเริ่มมีสติเพื่อใช้เป็นพื้นฐานของสมาธิ เมื่อมีสมาธิ ปัญญาก็จะเกิดตามมา”

เจ้าของเสียงจดปากกาเขียนตามคำที่อธิบายลงบนไวต์บอร์ด ก่อนจะวาดวงกลมรอบคำว่าปัญญา จากนั้นก็ลากเส้นลงมาแล้วเขียนด้วยลายมือหวัดในระดับพออ่านออก

“เราจะรู้ได้ยังไงว่าปัญญาเกิดขึ้นแล้ว” ใบหน้าใสเกลี้ยงเกลาประดับแว่นหนาหันกลับมาถามนักเรียนในห้อง “ใครตอบได้ครูจะบวกคะแนนพิเศษให้สิบคะแนน”

เสียงฮือฮาดังขึ้นตามด้วยเสียงซุบซิบพุดคุย เหตุที่นักเรียนชั้นมัธยมปีที่สามทุกคนมีท่าที่ตื่นเต้นเช่นนั้นเป็นเพราะรู้ดีว่าครูริชา หรือที่เรียกตามชื่อเล่นว่าครูรินั้นปกติแล้วหวงคะแนนมากแค่ไหน ส่วนหนึ่งคงเป็นเพราะความเป็นครูบรรจุใหม่ไฟแรง จึงเข้มงวดกวัดขั้นกว่าครูคนอื่นๆ มากเป็น

พิเศษ ทว่าความรูปล่อใจดี พุดจาไพละ ไม่ได้ด่าว่ากล่าวนั้นแลงมาด้วยการตัดเกรตอันแสนโหดเหี้ยม ชนิดที่ว่าแค่ 0.5 คะแนน ก็ไม่ยอมปัดขึ้นให้แบบฟรีๆ

“ครูให้เวลาคิดไม่เกินหนึ่งนาที ใครตอบได้ยกมือขึ้นมาเลย”

ครูผู้สอนวิชาพระพุทธศาสนาควบหน้าทีครูประจำชั้นยิ้มกระหยิ่มก่อนเดินไปนั่งรอที่โต๊ะอย่างใจเย็น สีหน้าท่าทางดูมั่นใจว่าไม่มีใครตอบได้ แต่กระนั้นก็ยังไม่วายกปรามาสสติปัญญาอนาคตของชาติ

“จะครบหนึ่งนาทีแล้ว...”

“ผมตอบได้ครับ!”

ดวงตาที่ฉายแววคาดหวังมองไปยังคนที่ยกมืออยู่ตรงหลังห้อง วิชาแปลกใจนิดหน่อยที่เป็นนักเรียนคนนี้

หลังจากครูพยักหน้าเป็นเชิงอนุญาต เด็กหนุ่มร่างผอมกะหรั่งจึงลุกขึ้นตอบ

“รู้ได้ด้วยสติครับ”

หัวคิ้วเข้มขยับเข้าหากันด้วยความสนใจ

“ไหนลองขยายความมาซิ”

“ศีล สมาธิ ปัญญา ไม่ได้มาเป็นลำดับขั้น แต่ต้องคอยประกอบไปพร้อมๆ กัน เมื่อมีศีลก็จะมีสมาธิ มีสมาธิก็จะมีคุณสมบัติสงบอันเป็นบ่อเกิดของปัญญา แต่จะมีสักกี่คนกันครับที่จะเข้าถึงปัญญาอย่างแท้จริง คำตอบจึงอยู่ในคำถามของครูครับ”

ครูประจำวิชาฟัง ภายในเต็มไปด้วยความรู้สึกมากมาย หนึ่งในนั้นคือความตื่นเต้น เขาไม่เคยเห็นเจ้าของดวงตาใสแจ๋วพุดจาจะฉานเช่นนี้มาก่อน

เด็กหลังห้องคนนี้ชื่อว่าปราณ เพิ่งย้ายมาเรียนที่นี่หลังจากริษาย้ายมาบรรจุได้ไม่นาน จากที่สังเกตมาตลอดครึ่งเทอม ปราณดูเป็นคนมีโลกส่วนตัวสูง ไม่ค่อยสูงส่งกับใครหากไม่จำเป็น เวลาว่างก็มักจะหาตัวไปอยู่

ในที่ที่ไม่มีคนพลุกพล่าน และกลับมาอยู่ในห้องเฉพาะเวลาเรียนเท่านั้น ความแปลกแยกนี้มากพอจะทำให้เพื่อนๆ พากันซุบซิบนิทา หนึ่งในนั้นคือเรื่องที่เคยเกิดขึ้นกับครอบครัวของปราณเมื่อหลายปีก่อน

“การรับรู้ปัญญาจึงจำเป็นต้องใช้ศีลและสมาธิคอยเป็นเครื่องกำกับไปด้วย จะขาดอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้เด็ดขาด เมื่อเรารู้ตัวว่าสิ่งที่กำลังทำนั้นไม่ได้ผิดศีล ทำด้วยสติ ปราศจากกิเลส นั่นแหละครับทางแห่งปัญญา”

ท่ามกลางความรุนแรงของเพื่อนร่วมห้องมีเพียงครูผู้ถามกับเจ้าของคำตอบที่เข้าใจ

“ตอบได้ขนาดนี้ถือว่าเยี่ยมมาก ปราณได้ไปสืบทอดเนน ทุกคนปรบมือให้เพื่อนหน่อย”

เสียงปรบมืออย่างจำใจดังขึ้นเปาะเปาะ ปราณนั่งลงก้มหน้าซัดๆ เขียนๆ ต่อโดยไม่ได้สนใจเสียงชื่นชมตามคำล้งของเพื่อนร่วมชั้นมากนัก จนถึงตอนนี้รัชชายังไม่ยากเชื่อว่าเด็กหลังห้องที่ไม่ค่อยมีปฏิสัมพันธ์กับใครจะมีความเข้าใจเรื่องหลักธรรมซุกซ่อนไว้ถึงเพียงนี้

“เพื่อให้ทุกคนเห็นภาพมากขึ้น ครูจะขอเสริมจากปราณสักนิด ใช้การรับรู้ปัญญาต้องมีศีลและสติคอยกำกับ เพราะปัญญาคือไม้ตายขึ้นเด็ดขาดที่เอาไว้จัดการกับกิเลส ประคับประคองไม่ให้เราตกลงสู่ทางเสื่อมซึ่งทั้งศีล สมาธิ รวมถึงปัญญาเองก็มีอยู่อีกหลายระดับ แต่วันนี้ครูอยากให้ความเข้าใจหลักการทำงานของไตรสิกขาก่อน”

น้ำเสียงจริงจังบวกกับบุคลิกนิ่งๆ นั้นมีอำนาจมากพอจะสะกดผู้ฟังเกือบครึ่งร้อยชีวิตไว้ได้ แม้เนื้อหาที่เรียนจะน่าเบื่อก็ตามที

“เคยเห็นข่าวพระสงฆ์ทำผิดศีลหรือไม่”

ทั้งหมดพยักหน้า

“นั่นแหละ ปุณฺณอย่างเรามีสติเพื่อให้ใช้ชีวิตในแต่ละวันได้อย่างไม่ประมาทก็ถือว่าเพียงพอแล้ว แต่สำหรับนักปฏิบัติ พระสงฆ์องค์เจ้าทั้งหลายมีเป้าหมายคือการดับกิเลสเพื่อบรรลुซึ่งพระนิพพาน นั่นจึงทำให้

การถือศีลและความเข้มข้นของการปฏิบัติมีมากกว่าคนทั่วไปหลายเท่า แต่หลายๆ คนก็ติดกับดักของกิเลสโดยไม่มีปัญญาพอจะรู้เท่าทันมัน เช่น หลงในลาภสักการะ ยึดติดกับอัตตาตัวตน หรือใช้ธรรมะบังหน้าเพื่อหาผลประโยชน์

“ทุกคนเองก็น่าจะเห็นตามข่าวอยู่ในทุกๆ วัน สาเหตุเหล่านี้มันก็มาจากการไม่ได้พิจารณาไตรสิกขาที่เป็นส่วนหนึ่งของมรรค¹ พื้นฐานสำคัญของการปฏิบัติตนเอง จึงไม่มีปัญญาพอจะเอาชนะสิ่งชั่วๆ พวกนั้นได้ ปลายทางจึงพบแต่ความเสื่อมอย่างที่เห็น”

หลังเสียงออดหมดคาบตั้งหังครุและนักเรียนก็พากันเก็บข้าวของ
แยกย้าย ภาพของครูหนุ่มที่สะพายกระเป๋าถือถุงส้มุดการบ้านเดินตรงไปยังโรงจอดรถอยู่ในคลองสายตาของใครหลายคน โดยเฉพาะคนที่อยู่ตรงระเบียงชั้นสองของอาคารเรียน แก๊งครูสาวต่างพากันจับจ้องครูคนใหม่ด้วยความสนใจ นอกจากรูปลักษณ์ภายนอกที่หล่อเหลาโดดเด่นแล้ว เรื่องราวส่วนตัวของเขาก็น่าสนใจไม่แพ้กัน

“พี่ว่าแดงโม² ปะ” หนึ่งในแก๊งแม่พิมพ์ของชาติเปิดประเด็น

“ไม่รู้สิ พี่ไม่กล้าฟันธงนะ” เจ้าของเรียวปากแดงจับหลอดดูดชาดมเข้าปากแล้วเคี้ยวเม็ดไข่มุกตุ๋นๆ “แต่ทั้งตัวสูง หุ่นดี ขาวตึงอีกต่างหาก ที่สำคัญ ยังโสดสนิท ถ้าไม่ลองจีบดูก็รู้หรือว่าคงสีอะไร”

เธอหรีตามองอย่างพิจารณา

“จั้นพี่ก็ลองจีบดูสิ เป็นหนูทดลองไง”

¹ มรรค คือหนทางแห่งการดับทุกข์ ซึ่งเป็นหนึ่งในส่วนประกอบของอริยสัจ 4

² เป็นสำนวนเชิงเปรียบเปรยที่คนรุ่นใหม่นิยมใช้เรียกคนที่ภายนอกดูอบอุ่นปลอดภัย แต่ภายในกลับตรงข้ามกับที่เห็น เปลือกแดงโมที่เป็นสีเขียวใช้แทนสัญลักษณ์ธงเขียว เนื้อในสีแดงใช้แทนสัญลักษณ์ธงแดง

“นี่เธอจะบ้าเหรอ ผัวพี่ได้ยิงไล่แตกเอานะสิ แต่ก็นะ เห็นธรรมชาติมันแบบนั้น ไม่คิดเลยว่าพี่ๆ เขาจะ...”

หวนนึกถึงข่าวการแขวนคอตายของพี่ชายกับข่าวลือที่ว่าพี่สาวเป็นเมียน้อยแล้วมันก็ชวนให้ตึงใจ แต่ด้วยบุคลิกนิ่งๆ เดาณีสัยยาก ทำให้ไม่มีครูคนไหนกล้าถามเรื่องราวในครอบครัวกับบริษัตรงๆ

“ก็นั่นแหละสิพี่ แต่เราก็ตัดสินใจจากครอบครัวกับวิชาที่สอนไม่ได้หรอกนะ อีกอย่าง... ครูพี่เพิ่งจะมาสอนได้ไม่ถึงปี ของแบบนี้มันต้องดูกันไปยาวๆ เผลอๆ ทรงนี้หนูว่าซื้อคร้านจะซื้อมากกว่าพวกครูหนุ่มๆ ที่เรารู้จักซะอีก หรือไม่ก็เป็นเกย์ เพราะดูไม่ค่อยสนใจพวกครูสาวๆ สวยๆ ที่พยายามเข้าหาเลยสักนิด ถ้าเป็นอย่างหลังก็น่าเสียดาย”

“เสียดายเสียดายอะไร โลกไปถึงไหนต่อไหนแล้ว”

“หนูไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น แค่เสียดายที่ไม่ได้มาเป็นแฟนหนูเท่านั้นเอง”

ชาวแก๊งอีกสองสามคนถึงกับแป้กมองกันไปตามๆ กัน

หลังจากนั้นแก๊งครูสาวก็พากันวิพากษ์วิจารณ์กันต่ออย่างออกรส จนกระทั่งแก๊งสีดำของคนที่ถูกพูดถึงเคลื่อนออกไปจากลานจอดรถ

ด้านริธา แม้จะไม่ได้ยินเสียงแต่เขาก็พอจะเดาได้ว่าประเด็นหลักของครูพวกนั้นคงหนีไม่พ้นเรื่องพี่ๆ ของตน ครูหนุ่มขบระดูใจออกจากเขตโรงเรียน พยายามไม่คิดถึงเรื่องที่ทำให้จิตใจหมองซุ่น พี่ชายตายไปแล้วก็ไม่สามารคนำกลับคืนมาได้ ส่วนเรื่องพี่สาวก็ให้เป็นไปตามกระบวนการสืบสวนหาความจริงของตำรวจต่อไป

วันนั้นกว่าตนจะจัดการทุกอย่างในวัดจนเรียบร้อยเวลาก็ล่วงเลยจนปานรชากลับจากสถานีตำรวจ เขาไม่รู้รายละเอียดมากนัก เพราะพี่สาวเอาแต่บ่นระบายเรื่องคุณนายเมียชินแสงจนกระทั่งผล็อยหลับไปด้วยความเหนื่อยสะสมมาหลายวัน

แต่ริธารู้จักนิสัยพี่ๆ ของตนดี ยิ่งคนหน้าตาสะสวยอย่างปานรชา

ด้วยแล้ว หากเธอคิดจะไปเป็นเมียใคร ก็คงจะไม่มาทำงานกๆ เดินสายขายบ้านขายที่ดินจนหัวฟูอยู่อย่างทุกวันนี้แน่ๆ ส่วนเรื่องนริชาตินั้นยังคิดไม่ตก ตนได้ย้ายมาบรรจุที่โรงเรียนในจังหวัดก็จริง แต่ก็ยังถือว่าห่างไกลจากบ้าน กลับไปหาพ่อแม่แค่ช่วงเวลาว่างๆ รู้เพียงแต่ช่วงหลังๆ พี่ชายดูเหมือนมีเรื่องกลัดกลุ้มใจตลอดเวลา แต่ไม่ว่าจะถามกี่ครั้งก็ไม่ยอมบอกสิ่งที่น้องชายอย่างเขาทำได้ก็คือแนะนำให้ลองใช้ธรรมะเข้าช่วย ครั้งสุดท้ายที่เจอกันก็ดูเหมือนว่าจะรำเริงสดใสขึ้นจนไม่คิดว่าจะตัดสินใจจบชีวิตลงไปแบบนั้น

ขณะกำลังคิดอะไรเรื่อยเปื่อยสายตาก็พลันเลื่อนไปเห็นนักเรียนชายที่รู้จัก เด็กหนุ่มยืนนิ่งอยู่ที่ลานใต้ต้นโพข้างกำแพงวัด ริสาจึงชะลอรถแล้วลดกระจกข้างลง

“ปราณ เป็นอะไรหรือเปล่า” ครูหนุ่มสังเกตเห็นว่านักเรียนของตนยืนนิ่งผิดปกติ ทว่าอีกฝ่ายกลับหันมาส่งยิ้มกว้าง

“ไม่มีอะไรครับครู พอดีลูกนกมันตกลงมาจากรัง ผมกำลังจะเอาไปวางไว้ตรงโคนต้นไม้ครับ เพื่อแม่มันมาเจอแล้วคาบกลับขึ้นไป”

“อ้อ งั้นเหรอ แล้วกลับมาบ้านยังงี้ ให้ครูไปส่งไหม”

“ไม่เป็นไรครับ” ปราณส่ายหน้ารัว “พอดีผมนัดแม่ไว้ที่นี่ครับ”

ริสาพยักหน้าแล้วยิ้มให้ก่อนออกรถอีกครั้ง

ยิ้มบางค่อยๆ หุบลงเมื่อรถของครูแล่นออกไปไกล เด็กหนุ่มก้มลงมองนกน้อยที่นอนหายใจระรวยในอุ้งมือ ปีกของมันขาด มีแผลเหวอะตรงท้อง เพราะก่อนเขาจะมาถึงมีแมวสีสวาดตัวหนึ่งกำลังขย้ำมันอยู่ หลังจากเข้ามาช่วยก็พบว่าสายไปเสียแล้ว

ปราณค่อยๆ ผ่อนลมหายใจขณะวางนกลงบนพื้น เขาสวดแผ่เมตตาในใจ

กรือบ!

“ไม่ต้องทุกข์อีกต่อไปแล้วนะ”

ดวงตานิ่งใสมองสิ่งมีชีวิตเล็กๆ ที่กลายเป็นซากและอยู่บนพื้น ก่อน
จะเดินตรงเข้าไปในวัดพร้อมกับฮัมเพลงอย่างสบายอารมณ์

“โน่นไง พุดถึงก็มาพอดีเลย”

แม่ชีกล่าวกับหญิงวัยกลางคนพลงบ๊วยไปไปยังคนในชุดนักเรียน
ที่กำลังเดินตรงเข้ามา ทั้งสองนั่งอยู่ในศาลาการเปรียญยกพื้นสูงที่สร้างยื่น
เข้าไปในบึงกว้างของวัด ภายในมีแค่แม่ชีกับหญิงผู้นี้เพียงแค่สองคนเท่านั้น

อีกคนหันมองตาม จังหวะเดียวกับที่ปราณคลานเข้ามานั่งคุกเข่า
ไม่ลืมพนมมือไหว้ทั้งผู้ให้กำเนิดและผู้ทรงศีลที่ตนรู้จักเป็นอย่างดี

“ถ้าอย่างนั้นฉันขอตัวก่อนนะคะ แล้วจะมานั่งสนทนาธรรมด้วยใหม่”

อิงอรก้มลงกราบคนหนุ่มสาวหม่นขาวบนอาสนะหลังจากกล่าวลา

“ยินดีเสมอจ๊ะ แล้วก็อย่าลืมเรื่องที่แม่ไหว้วานนะ” แม่ชีเอ่ยพร้อม
รอยยิ้ม ก่อนหันมาถามไถ่เด็กหนุ่ม “แล้วเราละ วันนี้เป็นยังไงบ้าง”

“ก็ดีครับคุณแม่” ปราณยกมือขึ้นพนมระดับอกขณะสนทนา “วันนี้
ผมนำคำสอนของคุณแม่ไปตอบครูในวิชาพระพุทธศาสนาได้ด้วยนะครับ”

“จริงเหรอ”

“ครับ ครูชมผมใหญ่เลย”

“สมกับเป็นศิษย์คุณแม่จริงๆ เลยนะคะ” ผู้เป็นแม่ยื่นมือไปลูบผม
บุตรชาย หล่อหน้าพลอยยิ้มปลอบปลื้มไปด้วย

“ได้ยินเช่นนั้นแม่ก็ดีใจ ไม่เสียแรงที่คอยอบรมเลี้ยงดูมานาน”

“ฉันเองก็ดีใจเหมือนกันคะ ชาติที่แล้วฉันกับลูกคงทำบุญมาดี ชาตินี้
เลยได้เจอคุณมาช่วยชี้ทางสว่าง”

“คนเรามาพบเจอกันแล้วแต่เคยมีบุญกรรมสัมพันธ์มาด้วยกัน
ทั้งนั้น แม่ก็แค่ทำหน้าที่ของแม่เท่าที่จะทำได้ เพื่อที่พวกเราทุกคนจะได้
หลุดพ้นจากวัฏสงสารนี้ไปด้วยกัน เหลือก็แค่...”

ดวงตาสองคู่สบประสานอย่างรู้กัน

“ฉันจะทำหน้าที่ของฉันอย่างสุดความสามารถค่ะ เพื่อนิพพาน”
แม่ชีพยักหน้าเบาๆ หลังจากได้ยินคำนั้นจากศิษย์
“เพื่อนิพพาน”

เพื่อนิพพาน

ขณะเดินออกมาจากศาลา ประโยคนี้ยังคงดังวนซ้ำไปซ้ำมาในหัว
ไม่รู้คลาย ทุกย่างก้าวของปราณเต็มไปด้วยความสงสัยใคร่รู้

“แม่ครับ” เด็กหนุ่มหยุดฝีเท้า ตัดสินใจเอ่ยถาม

“หรือ”

“เราจะไปนิพพานกันจริงๆ เหรอครับ ทั้งๆ ที่ผม...”

“ได้ไปสิจ๊ะ” อิงอรรีบตอบก่อนบุตรชายจะพูดจบประโยค หล่อนรู้ว่าปราณกำลังจะพูดเรื่องอะไร “ต่อให้เราจะไม่ได้นิพพานในชาตินี้ แต่แม่เชื่อว่าเส้นทางของเรากำลังสั้นลงเรื่อยๆ อย่างแน่นอน”

“เพราะการตายของสองคนนั้นหรือครับ”

หล่อนหน้าถอดสี

“นี่ลูกแอบฟังแม่คุยกับคุณแม่หรือ”

“ผมเผชิญได้ยินเฉยๆ ครับ ไม่ได้ตั้งใจจะแอบฟัง”

“แน่นอน ถ้าลูกทำผิดข้อมุสา เส้นทางของลูกก็จะไกลออกไปอีก รู้กฎข้อนี้ดีไหม”

“ครับ” ปราณก้มหน้ามองต่ำ เสียงเบาว่าปกติ “แม่ก็รู้ว่าผมไม่มีวันโกหกแม่ ผมแค่สงสัยครบุรี ผมเข้าใจดีว่าการสูญเสียคนที่เรารักมันรู้สึกยังไง”

ใบหน้ายิ้มแย้มของครูหนุ่มผุดเข้ามาให้ได้ขบคิด แม้อยากจะดูหนังขริม แต่คนที่เคยเผชิญกับความสูญเสียเหมือนกันย่อมสัมผัสได้ว่าภายในใจของครูกำลังโศกเศร้า

“มันเป็นกรรม จำไว้นะลูก ถ้าเราไม่ใช้ปัญญาพิจารณา เราก็จะ

หลงทางและมีจุดจบไม่ต่างไปจากสองคนนั้น” มือหนุ่มของคนเป็นแม่บีบไหล่บุตรชายแรงจนรู้สึกเจ็บ นั่นคือการเรียกสติสำหรับอิงอร

“ผมเข้าใจครับ”

“จงอดทนจนกว่าเราจะได้พบปาริชาติ”

อิงอรสบตาอีกฝ่ายด้วยดวงตาแข็งกร้าว มันเต็มไปด้วยความปรารถนาอันแรงกล้าเสียจนปรารถนาคักหวน

“เพื่อนนิพพาน” เด็กหนุ่มเอ่ย คราวนี้มีความล่งเล่ซ่อนอยู่ในแววตา

“ใช่ เพื่อนนิพพาน”

บรรยากาศของถนนแถบชานเมืองยามค่ำสะท้อนอยู่ในแววตา
เคร่งเครียด จนถึงตอนนี้ปานรชายังคิดไม่ตก ทุกเรื่องราวมันน่าสงสัยไปเสียหมด เกิดอะไรขึ้นกับชินแสฮังและพี่ชายของตนกันแน่ ความรู้สึกนั้นส่งผ่านออกมาจนคนที่นั่งหลังพวงมาลัยสัมผัสได้

“ยังไม่หยุดคิดมากอีกหรือ”

“หยุดคิดสิละแปลก หัวหน้าลองคิดดูนะคะ การตายของพี่ชาติกับชินแสมันดูเหมือนมีเหตุมาจากใครคนหนึ่งที่พวกเขาฆ่าฟิงรำพันถึง แต่ที่แปลกยิ่งกว่านั้นก็คือ ไม่มีหลักฐานอะไรที่สื่อถึงคนคนนั้นเลยสักนิด ทั้งจากข้อมูลในโทรศัพท์ ข้าวของส่วนตัว แล้วก็คนรู้จักที่มาให้ปากคำ”

ปานรชาพูดพลางนวดขมับไปด้วย

“แต่ผมว่ามีเรื่องที่แปลกกว่าที่เราพูดอีกนะ”

หญิงสาวหันขวับ หัวคิ้วขยับเข้าหากันแทนการถาม

“ก็เรื่องที่ดิฉันนั้นไง ทำไมชินแสถึงยกให้ชาติ แล้วทำไมชาติถึงยกให้ปานละ ทั้งๆ ที่รู้ว่าจะมีปัญหาตามมามากมายขนาดนี้”

ปากได้รูปมีมเข้าหากัน ดวงตาคู่สวยหุบลงต่ำขณะหวนนึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อราวๆ สองปีก่อน ช่วงที่พี่ชายพาตนไปเป็นเพื่อนสำรวจที่ดินแถบชานเมืองแปลงหนึ่ง ก่อนหน้านั้นปานรชาทำงานเป็นพนักงาน

ฝ่ายการตลาดของบริษัทที่ขายสินค้าประเภทเครื่องครัวแบรนด์หนึ่งอยู่หลายปี ด้วยอยากจะทำตัวเองจึงปฏิเสธระบบอุปถัมภ์ที่พี่ชายจะฝากฝังให้เข้าทำงานในบริษัทนายหน้าอสังหาฯ เธอที่ขี้ฝันทำต่ออีกเกือบสองปี แต่ด้วยเงินเดือนกับค่าครองชีพที่ไม่สัมพันธ์กันทำให้ต้องยอมศิโรราบเข้ามาทำงานในบริษัทเดียวกันกับนินชาติในที่สุด

ช่วงทดลองงาน ปานรชาถูกส่งไปเรียนรู้งานกับพี่ชายที่สาขาย่อยประจำเมืองโคราชบ่อยครั้ง จนได้เจอกับที่ดินผืนนี้ในที่สุด

‘ปานรู้ลึก...ถูกชะตา กับที่ดินผืนนี้จริงเลยล่ะ’

‘ปานอยากได้หรือ’ พี่ชายกล่าวถาม มีประกายบางอย่างซ่อนอยู่ในแววตา

‘ถ้าเรามีที่ดินผืนงามๆ ไว้สักผืนก็คงดี แต่กว่าจะถึงวันนั้นคงมีคนซื้อตัดหน้าเราไปก่อนแล้วล่ะ’ เธอพูดติดตลก

‘นั่นไม่สำคัญหรอก แค่ปานบอกว่าอยากได้ พี่ก็จะเอามันมาให้ปาน’

นินชาติกวาดตามองรอบๆ บริเวณที่ดินรกร้างที่ตนกับน้องสาวเข้ามาเหยียบย่าง รอยยิ้มผุดขึ้นท่ามกลางแดดจ้า ดีใจอย่างบอกไม่ถูกที่อีกฝ่ายเอ่ยปากว่าถูกชะตา กับมัน

ที่ดินผืนนี้เป็นที่ราบใกล้เชิงเขา ไม่ไกลจากตัวเมืองมากนัก ปัจจุบันมีเนื้อที่จำนวนสิบสามไร่ จากข้อมูลที่นินชาติได้มา แต่เดิมมันเคยถูกแบ่งขายเป็นหลายแปลงมาก่อน ก่อนที่เฮียคงเจ้าของคนล่าสุดจะค่อยๆ ซื้อมากลับคืนมา รวมโฉนดใหม่ให้เป็นผืนเดียวกันทั้งหมด นำเสียดายที่ทางนั้นไม่มีทายาทสืบสกุล ทั้งยังมีใจไฝธรรมะ ที่แรกเฮียคงคิดจะถวายเป็นวัด แต่เมื่อรู้ประวัติอันน่าพร่ำเพรียงของมันตามคำบอกกล่าวของอดีตลูกจ้างโรงสีที่สนิทอย่างนินชาติ ทำให้เขาตัดสินใจขายในราคานายหน้าทันที

‘ที่สวยขนาดนี้ทำไมเฮียคงถึงคิดจะขายกันล่ะคะ’ ปานรชาไม่เข้าใจ เธอเคยเจอเฮียคงไม่กี่ครั้งตั้งแต่สมัยยังเป็นเด็ก ถ้าแก่ผู้นี้เป็นคนร่ำรวยกว้างขวาง คนในจังหวัดล้วนนับหน้าถือตา ที่ดินผืนนี้ใช้ต่อยอดทางธุรกิจ

ได้อีกมากมายมหาศาล แล้วทำไมถึงคิดจะขายกัน

‘เฮียแกคงปลงตกนะ ลูกก็ยังมี เมียก็ดันมารดว่าตาย เป็นพี่ก็คงไม่รู้ว่าจะสร้างความมั่งคั่งไปเพื่ออะไรอีก’

‘จั้นเหรอะ’ น้องสาวเริ่มเข้าใจเหตุผลที่พี่หลังเฮียคงหันหน้าไปพึ่งธรรมะ เขาคงรักเมียคนนี้นักจนไม่คิดจะมีใหม่อีก

พอคิดมาถึงตรงนี้ ภาพใบหน้ายิ้มแย้มและความอ่อนโยนของพี่ชายก็ทำให้น้ำตาเริ่มขึ้นมามากครั้ง

“ไม่รู้สิคะ” ปานราชาสุดลมหายใจกลืนก้อนความเศร้ากลับลงไปอีกครั้ง “แต่ปานคิดว่าพี่ชาติคงมีเหตุผลของเขา” เธอตอบข้อสงสัยที่หัวหน้าพูดถึงเมื่อครู

ความเศร้าของคนข้างๆ ทำให้ริชาร์ดไม่อยากพูดคุยเรื่องนี้อีก หนุ่มลูกครึ่งจึงเปลี่ยนเรื่อง

“อ้อ เรื่องงานไม่ต้องเป็นห่วงนะ ผมคุยกับผู้จัดการให้แล้ว เขาอนุมัติให้ปานพักงานได้เลยหนึ่งเดือนเต็ม”

“จริงเหรอะ” เธอตาโตด้วยความแปลกใจ “แปลกแฮะ ปกติปานลาแคว้นเดียวฮียังไล่บี้แทบตายกว่าจะยอม แต่เนี่ย...”

หญิงสาวชะงักเมื่อเห็นรอยยิ้มประดับบนใบหน้าหล่อเหลา

“ก็ผมเป็นคนเอื่อยปากทั้งที มีหรือเขาจะกล้าขัด”

ปานราชอมยิ้มพลางส่ายหน้า ถึงริชาร์ดจะเป็นแค่หัวหน้าทีมขายประจำสาขาใหญ่ แต่ความจริงเขาเป็นถึงหลานชายเจ้าของบริษัท เมื่อเขาออกตัวช่วยเธอขนาดนี้ เสียงซุบซิบที่ว่าตนกำลังได้ไต่เต้าด้วยการหว่านเสน่ห์ใส่ริชาร์ดเห็นทีจะยังมีน้ำหนักมากขึ้นไปอีก

“ปานต้องโดนหมั่นไส้มากขึ้นแน่ๆ” เจ้าตัวพูดอย่างปลงตก

“ผมรู้ว่าปานไม่ใส่ใจเรื่องพวกนั้นหรอก อ้อ! เกือบลืม ผมเอาเอกสารอนุมัติพักงานจากผู้จัดการใส่ไว้ในเก๊ะ ลองหาดู”

หญิงสาวเปิดไฟในรถ เปิดเก๊ะ หยิบเอกสารที่ยัดไว้จนแน่นเอี้ยด

ออกมาหาตูดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะชะงักเพราะเจอบางอย่างเข้า
ชื่อที่เขียนอยู่บนซองขาวชวนให้ตึงใจ

“หัวหน้า นี่คืออะไรคะ”

ริชาร์ดหันไปมองเพียงแวบเดียวก่อนจะตอบ “ไม่รู้สิ จดหมายของ
แม่ผมหรือเปล่า”

“แต่มันเขียนว่า ถึงปารีส...”

“อ้อ ไม่แน่ใจนะ แต่ผมไม่เคยเห็นซองแบบนี้มาก่อนเลย” เขาหนึ่งคิด
“เดี๋ยวนะ! เมื่อสองอาทิตย์ก่อนชาติมายี่มรณผมขับไปหาลูกค้า”

ทั้งสองหันมาสบตาก่อนจะพูดขึ้นพร้อมกัน

“หรือว่า...”